

ஜநவிநோதிநி.

இல. 10.]

அக்டோபர் மீ 1888. [முத. XIX.

CONTENTS.

அட்டவணை.

What are the Effects of Inter- course with Foreigners?.....	217	அந்நியதேசத்தாருடன் கூட்டுறவு கொள்வதால் உண்டாகும் பய ன் யாது?.....	217
The Life of a Bear (<i>Continued</i>)	223	ஓர் கரடியின் கதை (தொடர்ச்சி)	223
Society indispensable to Man.	228	மனிதனுக்கு ஜனசமூகவாய்க்கை இன்றியமையாதது.....	228
'Doing' is difficult and 'saying' is easy.....	232	சொல்வதெளிது செய்தவரிது.....	232
Properties of the Milk of different Animals and how to use them as food for Children.....	235	நானூவித ஜத்துக்கள் பாவின் குண குணங்களும் அவற்றைக் குழந் தைகளுக்கு உபயோகிக்கும் வித மும்.....	235
Hindu Music (<i>Continued</i>).....	236	இத்துக்களின் சங்கீத சாஸ்திரம் (தொடர்ச்சி).....	236
The King, the Queen and the Hermit.....	238	அரசனும் அரசியும் சந்நியாசியும்.	238
News.....	239	சமாச்சாரம்.....	239

MADRAS.

Published by the

MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNACULAR LITERATURE SOCIETY,
AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

மகாமகோபாத்தாரம், டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் தால் தீவனம்
அடையாறு, சென்னை-20.

ஐ ந வி நோ தி நி .

இல. 10.]

அக்ட்டோபர் மீ 1888. [புல்த. XIX.

அந்நிய தேசத்தாருடன் கூட்டுறவு
கொள்வதனால் உண்டாகும் பயன்யாது?

உலகத்திலுள்ள சராசரங்கள் யாவும் ஒன்றுக்கொன்று கூடியவையில் உதவிசெய்துகொண்டு இருக்கவேண்டுமென்பது சர்வ ஜீவதயாபராகிய கடவுளின் கருத்து என்பதற்கு எவ்வளவும் ஐயமில்லை. ஆகாயப் பரப்பில் சிதறுண்டுகிடக்கும் அளவிறந்த நட்சத்திரங்களும் சூரியனும் சந்திரனும் நாம் வசிக்கும் இப்பூவுலகும் ஒன்றுக்கொன்று பரஸ்பர உதவியைச்செய்துகொண்டு வருகின்றனவேன்று சாஸ்திரம் முறையில்கின்றது. இப்பூலோக வாசிகளாகிய நமக்கு சந்திரன்முதலிய கிரகங்களும் ஏனைய நட்சத்திரங்களும் எப்படி இரவில் ஒளியைத் தருகின்றனவோ அதுபோல் இப்பூலோகமும் அவற்றிலுள்ள ஜீவாசிகளுக்கு ஒளியைத்தந்துகொண்டு வருகிறதென்று வானசாஸ்திரிகள் கூறுகிறார்கள். எண்ணத்தொடையாத தூரத்திலுள்ள அண்டங்களே ஒன்றுக்கொன்று மேற்கண்டவாறு உதவிசெய்துகொண்டிருமாறு கடவுள் நிர்ணயித்திருக்கிறாரென்று சொல்லுவோமாகில் ஒரு அண்டத்திலேயே உயிர் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஜீவாசிகள் ஒன்றுக்கொன்று நன்மை புரிந்து வரவேண்டுமென்பது கடவுளின் கருத்தென்பதற்கு ஐயம் யாது? இவ்வுலகத்தில் கேவலம் கடைப்பட்டனவென்றும் ஒருநொடியில் நசுங்குண்டுபோகத்தக்கனவென்றும் நாம் நினைத்துவரும் சிறு பிள்ளைப்பூச்சிகளும் நாகுப்பூச்சியென்றுவரும் பூநாகங்களும் கட்டெறும்புகளும் நம்முடைய ஜீவாதாரத்துக்கேற்ற பெருந்த காரியங்களைச் செய்துவருவது என்னவிசித்திரம்! நிலத்தில் நாம் தானியங்களைவிதைத்துப் பயிர்செய்தபிறகு அப்பயிர் அக்கிலத்தின் சாரத்தை பெல்லாம் கிரகித்து ஒங்கிவளர்ந்து நமக்குப் பயன்பட்டபின்பு அப்பூசாரம் குறைந்துவிடமல்லவா? மேற்கண்ட சிறு பூச்சிகள் கோடாகோடியாய் நிலத்தின் அடிப்புறத்திலிருந்து மேலுக்குச் சதா சாரமுள்ள புது மண்ணைக்கொண்டுவந்து இரவும் பகலுமாய்க் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் போட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனவேன்றும், முன்னே சாரம் குறைந்தநிலத்தின் மேற்பாகம், இந்தச் சிறுபூச்சிகளின் முயற்சியினால்

ல் அடியிற் போய் சாமுள்ள புதுப் புழுதி மேலுக்கு வருகிறதென்று ம், உலகத்தில் ஜனங்கள் கலப்பையைக்கொண்டு நிலத்தை உழுவதெ ன்ணும் ஏற்பாட்டை அறிபாதிருந்த ஆதிகாலத்தில் இத்தகுதிய கிருமி களே நிலத்தைப்பண்படுத்தி அவர்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவந் தனவென்றும் ஒரு தாவாசாஸ்திரியார் கூறுகிறார். இம்மட்டோ? ஆதி-மாடு-புற இவைகள் மஹா தூக்கத்தத்தைத் தாத்தக்க தம்முடைய மலத்தை நமக்கு ஜீவாதாரத்துக்கேற்ற எருவாக்கியும், நாம் வெளியே விடும் அசுத்தவாய்வை அசேதனப்பொருள்களாகிய விருட்சங்கள் நமக்குச் சுத்த வாய்வாக்கியும் தரும்படி கடவுள் அமைத்து வைத்தன ரென்று சொல்வேரீமாயில், அசுத்துறுப்பு - புறத்துறுப்பு ஆகிய இவை கள் சற்றேறக்குறைய ஒரேமாதிரியாகப் படைக்கப்பட்டுள்ள மனி தர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவிபுரிந்து வரவேண்டுமென்பது கடவு ளின் கருத்தென்று கூறவும் வேண்டுமோ?

சுயப்பிரயோசனத்தையே நாடிக்கொண்டு திரிபவன் ஜனசமூகவா ழ்க்கைக்கு எவ்வளவும் உதவமாட்டான். அப்படிப்பட்டவன் யாவராலு ம் அருவருக்கத்தக்கவன். பரோபகார சிந்தையை உடைத்தாயிருந்து பி றரோடு கூட்டுறவுகொண்டு அவர்களுக்குத் தம்மாலாகிய உதவியைச் செய்வது பெரும்புண்ணியம். ஒருமனிதன் விஷயத்தில் சுயப்பிரயோ சனம் எப்படி அருவருக்கத் தக்கதும் பரோபகாரம் எப்படி வியக்கத் தக்கதுமாயிருக்கிறதோ அதுபோலவே யாதொரு தேசத்தார் அல்லது ஜாதியாணாப்பற்றியும் என்றறிக. ஒரு ஜாதியார் அல்லது தேசத்தார் மற்றொரு ஜாதியார் அல்லது தேசத்தாருக்கு எந்தப்படி உதவி செய்யக் கூடும்? அந்த உதவியினால் இருகிறத்தாருக்கும் உண்டாகும் பயன்யா து? ஒரு தேசத்தார் மற்றொரு தேசத்தாரோடு கூட்டுறவுகொள்ளும் போது எவருடைய நடையுடைபாவனைகள் விசேஷப்பட்டிருக்கின்றன வோ அவற்றை, அவற்றினங்குறைவுபட்ட நடையுடைபாவனைகளைக் கொண்டிருப்பவர்கள் கண்டு இரண்டையும் ஒத்திட்டுப்பார்த்து உயர்ந் திருப்பனவற்றை அனுசரிப்பதற்கு இடமிருக்கும். ஆகவே நாகரீகமு டையவர்களும் நாகரீகமற்றவர்களும் நேரில் சந்திக்கும்போது நாகரீக மற்றவர்கள் நாகரீகம் பெற்றவர்களுடைய உயர்ந்த நடையுடை பர்வ னைகளைக் கற்றுக்கொண்டு சீர்பட்டு வருகிறார்களென்றே உலக சரித்தி ரத்தினால் தெரியவருகிறது. நாகரீகம் பெற்றவர்கள் மிலேச்சர்களு டைய கூட்டுறவினாலே நாகரீகமிழந்து கெட்டதையாம் எங்குங் கேட் டதில்லை. இதற்குக்காரணம் என்னவென்றால் - மேன்மேலுயர்ச்சியே மனுஷ சுபாவத்துக்கடுத்தது.

மனிதனுக்குப் பகுத்தறிவு உண்டு. விலங்கு புள் முதலியவற்றிற்கு கோ இயற்கையறிவு ஒன்றுமாதிரியும் உண்டு. மனிதர்களுடைய பகு த்தறிவு அந்தந்த தேசங்களுக்கும் அங்கங்கு அவரவர்களின் வாழ்க் கைக்கும் ஸ்திதிக்கும் தக்கபடி இயங்கிக்கொண்டிருக்கும். விலங்காதிக

ளின் இயற்கையறிவோ பெரும்பாலும் எங்கும் ஒருபடித்தாகவே இயங்கிக்கொண்டிருக்கும். ஆனபடியால் ஒரு தேசத்தார் தாம் அபிவிருத்தியடைய வேண்டுமானால் மற்றொரு தேசத்தாருடைய பகுத்தறிவின் இயக்கத்தையும் அதனால் விளையும் விசித்திரங்களையும் கண்டறிவது அத்தியாவசியம். “அடுத்ததின் நன்மையான்மா.” என்று ஆன்மலட்சணத்தைப்பற்றி மேலோர்கூறியபடி சகவாசத்தினாலே யார் யாரிடத்தில் எதை எதை நாம் பார்க்கின்றோமோ அவை நாம் அறிபாமலே கூட்டத்து வெகுலேசாய் அமைவது மனிதசபாவம். ஆகையால் ஒரு சத்தவர் மற்றொரு தேசத்தவருடன் கூட்டுறவுகொள்ளும்போது ஒருவர் மற்றவரைக்கண்டு அபிவிருத்தி யாவதற்கிடமிருக்கும். இப்படிப்பட்ட கூட்டுறவினாலே சகவாசநோஷங்கள் விளையக்கூடாவோ என்னினர், ஆம், விளைதலுங்கூடும், சிறுபான்மை யாதொரு தீமையுண்டாகக்கூடியகாரணத்தினாலேயே பெரும்பான்மை நன்மைவிளையத்தக்கயாதொருகாரியத்தை நாம் உலகத்தில் அனுசரிக்காமல் போகின்றோமா? சாதம் சாப்பிடும்போதும் தண்ணீர் குடிக்கும்போதும் புனாக்கேறுகிறதென்னும் அபாயமிருக்கிற காரணத்தினாலேயே சாதம் சாப்பிடாமலும் தண்ணீர் குடிக்காமலும் யாரிருக்கிறார்கள்?

“நெல்லுக்குமியுண்டு நீர்க்கு நரையுண்டு
புல்லிதழ்பூவிற்கு முண்டு.”

என்று பிரமாணமிருக்கிறது. நெல்லுக்கும் நீருக்கும் பூவுக்கும் முறையே உமி, நரை, புறவிதழ் என்னுங் சூற்றங்களிருப்பதனால் அவற்றை நாம் கொள்ளாது விடுகின்றோமா? அதுபோலவே ஒரு தேசத்தார் மற்றொரு தேசத்தாருடன் கூட்டுறவு கொள்ளுங்காலத்துச் சில நோஷங்கள் நேரிடக்கூடியதாயிருக்கும் ஹேதுவினாலேயே, அதனால் விளையும் பெருத்த நன்மையைக் கைசேரவிடுவது அழகன்று.

உலகத்தில் கடவுள் ஒவ்வொரு தேசத்திலும் ஒவ்வொரு குணவிசேஷத்தை அமைத்து வைத்திருக்கின்றனர். அந்தந்தத் தேசத்தின் சிதோஷண நிலைமைக்கும் பூசாரத்துக்கும் நீர்வளப்பத்துக்கும் தக்கபடி அங்கங்கு வசிக்கும் ஜனங்களின் குணங்களும் அவர்களின் நடையுடைபாவனைகளும் வெவ்வேறாய் அமைந்திருக்கின்றன. அதிக குளிர்ச்சியுள்ள பர்வதப் பிரதேசங்களில் வசிக்கின்றவர்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்பானவர்களாயும் மனோதேய முள்ளவர்களாயும் விரியம் பெற்றவர்களாயு மிருக்கிறார்கள். உஷணப் பிரதேசங்களில் வசிக்கின்றவர்களோ பலவீனர்களாயும் மனோதேய மற்றவர்களாயும் சோம்பேறிகளாயும் உல்லாசமாய்க் காலத்தைப்போக்கும் இயல்புடையவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். இந்த விஷயம் உலக சரித்திரத்தினால் உள்ளங்கை நெல்லிக்கவிபோல் இப்பொழுது விளங்குகிறது. இவ்விருவித வேறுபாடுடைய பிரதேசங்களிலுள்ள ஜனங்கள் மேற்கண்டபடி வெவ்வேறு குணங்களைப் பெற்றிருப்பதற்குச் சாஸ்திரியுத்தமான காரணங்களுண்டு. சித

எப்பிரதேசங்களில் சூரியகிரணம் படாத காரணத்தினால் நானியங்கள் முதலியவை ஏராளமாய் வளருவதற்கு இடமில்லை. அங்கு வசிப்பவர்கள் அயர்விலா ஊக்கத்துடன் சதாபாபெட்டு ஆகாரத்தைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். மேலும் கந்தமூல பலாதிகள் அகப்படாதபோது விலங்கு பறவை முதலியவற்றை ஆண்மையுடன் வேட்டையாடி ஆகாரத்தைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். எவ்வளவுநேரம் மெய்வருந்தி வேலைசெய்தபோதிலும் அவர்களுக்கு அபர்வு உண்டாகாது. இத்தியாதி காரணங்களினாலே அவர்கள் தேகபலத்திலும் ஆண்மையிலும் மனோதிடத்திலும் விசேஷப்பட்டிருக்கிறார்கள். உஷ்ணப் பிரதேசங்களில் ஆகாரத்துக்கு வேண்டிய சகல தானியவர்க்கங்களும் கந்தமூல பலாதிகளும் வெகுலேசாய் எங்குங் கிடைக்கத்தக்கனவா யிருக்கின்றபடியால் அங்கு வசிப்பவர்கள் அவ்வளவாய் மெய்வருந்தவேண்டிய அவசியமிராது. சிறிதுநேரம் அவர்கள் வேலைசெய்தால் இளைப்படைவார்கள். இத்தியாதி காரணங்களினாலே உஷ்ணப் பிரதேசங்களில் வசிப்பவர்கள் தேகதிடத்திலும் மனோதேரீயத்திலும் குறைந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். அந்தந்த தேசங்களின் சீதோஷ்ண நிலைமைக்கும் கீர்வளத்துக்கும் நிலவளத்துக்கும் தக்கபடி அங்கங்கு வசிப்பவர்களுடைய குணங்களும் நடையுடைபாவனைகளும் அப்பியாசங்களும் சட்ட திட்டங்களும் மதக்கோட்பாடுகளும் இருக்கத் தக்கனவென்னும் இந்த பெருத்த விவயத்தைக் குறித்து வேறே ஒரு சஞ்சிகையில் விரிவாபெடுத்துக் கூறுவோம்.

உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பிரதேசங்களையும் ஒருபடித்தாய்க் கடவுள் ஏன் படைக்கவில்லை? ஒருதேசத்தில் சகல பதார்த்தங்களும் ஏராளமாய் அகப்படக் கூடியதாகவும் மற்றொருதேசத்தில் அந்தப்படி இராமலும் ஏன் கடவுள் படைத்தனர்? இவ்வினாக்களுக்கு அடியில்வருமாறு விடைகூறுவோம். ஒவ்வொரு தேசத்திலும் மற்றப் பிரதேசங்களிலுள்ள எல்லாவளப்பங்களும் அமைந்திருக்குமானால் அந்தத்தேசத்தில் வசிப்பவர்கள் ஏனைய பிரதேசங்களிலுள்ள தமது சகோதரர்களை ஏறிட்டுப்பார்க்க அவசியமே இராதல்லவா? கடவுள் பிதாவாகவும் உலகத்திலுள்ள மானிடர் யாவரும் குழந்தைகளாகவும் இருக்கின்றபடியால் சகோதரர்கள் ஒருவரோடொருவர் கலந்துறவாடி ஒருவருக்கொருவர் உதவி புரிந்துகொண்டு குடும்பங் கெடாது இருக்கவேண்டுமென்பதே கடவுளாகிய அப்பிதாவுக்குக்கருத்து. ஒருதேசத்தார் தம்முடைய சகோதரர்கள் வசிக்கும் மற்றொரு தேசத்துக்குப்போக ஒரு அவசியம் இருக்க வேண்டியதல்லவா? தம்முடைய தேசத்தில் அமைந்திராத சில குண விசேஷங்களும் அகப்படாத சில பதார்த்தங்களும் ஏனைய பிரதேசங்களிலிருந்தால்ன்றி அவர்கள் அங்கனம்போக மனந்துணியார்கள்.

முற்காலத்தில் இங்கு மங்கும் ஏதோ ஒவ்வொரு தேசத்தார் சுக மடைந்தும் மற்றெல்லா தேசத்தவர்களும் கேவலம் மிலேச்சர்களாகிச் சுகவீனர்களாயுமிருந்தனர். இப்போதோ, உலகத்திலுள்ள எல்லாத்தே சத்தவர்களும் சற்றேறக்குறைய நாகரீகமடைந்து ஒருவாறுகச் சுக ஜீவிகளாயிருக்கிறார்கள். இந்நிலைமை விசேஷமா? முன்னிலைமை விசே ஷமா? சராசரியில் உலகத்திலுள்ள யாவரும் அடைந்திருக்கும் சவுக் கிய அளவானது - ஒருவர் ஏகதேசத்தில் அடைந்திருக்கும் சவுக்கிய அளவுக்குக் குறைந்ததா யிருந்தபோதிலும் அதுவே விசேஷம். இவ் வாரே, கல்வி செல்வம் முதலியவற்றினும் இக்காலத்தில் ஜனங்கள் சரா சரியில் அடைந்திருக்கும் அளவு முற்காலத்தில் இங்கு மங்கும் சிரா டைந்த அளவுக்குக் குறைந்ததாயினும் இச்சராசரி யளவே உலக அபி விருத்திக்கு மிகவும் அனுகூலமானதென்று அர்த்தசாஸ்திரிகள் அபி ப் பிராயப்படுகிறார்கள். முற்காலத்தைவிட ஜனங்கள் தற்காலத்தில் ச ராசரியிலே கல்வி, செல்வம், சவுக்கியம் முதலியவற்றை அடைந்திருப் பதற்குக் காரணமெல்லாம்-அந்தந்த தேசத்தாரும் பலபல யாத்திரை சகா ஏனைய தேசங்களுக்குச் செய்துகொண்டுவருவதும், நெடுந்தூரத் திலுள்ள தமது சகோதரருடன் கூட்டுறவுகொள்ளுவதும், இதற்கு அத்தியாவசியமான புகைவண்டி, மாக்கலங்கள், கடிதம், தந்தி இவற் றின் மூலமாகப் போக்கு வரவுகள் உண்டானதுமேயாம்.

இத்தியாதிகாரணங்களை முன்னிட்டே, இங்கிலாந்தில் சர்வகலா சாலைகளிலே கல்வி பயின்று வெளிவரும் ஒவ்வொரு வித்தியார்த்தியும் ஐரோப்பாக்கண்டம் முழுமையும் யாத்திரைசெய்து ஆசியா கண்டத்தி லுள்ள பாலஸ்தைன் என்னும் புண்ணியசுஷுத்திரத்திற்குச் சென்று திரும்பினபிறகுதான் அவ்வித்தியார்த்தியின் கல்வி முடிவு பெற்றதா கக் கொள்ளப்படுமென்று இங்கிலாந்தில் ஜனங்கள் அபிப்பிராயம் கொ ள்ளுகிறார்கள். இத்தியாதேசத்தில் இப்போது சர்வகலாசாலைபிலே க ல்வி பயின்று உயர்ந்த பரீட்சைகளில் தேறுகிற வித்தியார்த்திகள் இ மாசலமுதல் சேது வரையிலாகிலும் யாத்திரை செய்த பிறகுதான் அ வர்களுக்கு யோக்கியதாபட்டங்கள் கொடுக்கப்படுமென்று நமது துரை த்தனத்தார் ஓர்விதிவற்படுத்தினால் அது எவ்வளவு நலமாயிருக்கும்!

யாதொருதேசத்தார் அந்நியதேசத்தாருடன் கூட்டுறவு கொள்வ தனால் பெரும்பயன் விளைகிறதென்றும், அங்கனம் நாம் கூட்டுறவு கொள்வது சுஸ்வர சம்மதமென்றும், யாதொரு ஜாதியார் நாகரீகத்தில் மேம்படவேண்டியதாயின் அந்நிய பிரதேசங்களுக்கு யாத்திரைசெய் யவேண்டியது அத்தியாவசியமென்றும் நாம் மேலே கூறிக்கொண்டு வந்ததெல்லாம், ஆங்கிலேயருடைய கூட்டுறவினால் வந்த நவீன அபிப் பிராயமென்று ஒருவரும் நினைக்கலாகாது. ஏனெனில் பூர்வீக இந்து க்களும் இந்த கோட்பாட்டை அனுசரித்திருந்ததுமேயன்றித் தமது கிரந்தங்களிலும் அதைப் பசுமரத்தானிபோல் நாட்டிவைத்து மிருக் கின்றனர்.

மாணிடராய்ப் பிறந்தோர் பெறும் பயன்.

“புருடராய்ச்சனமதெடுத்தோர் மெய்ஞ்ஞானபோதத்தையறிவதொன்று பூமியொடுமிக்கதனவானவதொன்றலது பூவலஞ்செய்வதொன்று தருமவானென்றுமிகுநீர்த்திவானென்று நற்சற்குணவிலேகியொன்று சகலரும்புகழ்கின்றவித்துவானென்று ரணசங்கிராமவீரனென்று கருணைசேரிந்தவகையில்லாதமனிதரைக் காசினியிலேன்படைத்தாய் கருதுதாயுதரமும் பார்க்கின்றபேர்களிரு கண்களுஞ்செய்தவினையோ மருவுலாவிய துன்பமாலையணிமாற்பனே மணவாளநாராயணன் மனதிலுறையலர்மேலும்கைமணவாளனே வரதவேங்கடராயனே.”

அனேக சிறந்த கிரந்தங்களின் கருத்தையெல்லாம் பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் எடுத்ததுபோல் எடுத்தமைத்துச் சுருக்கித் தமிழில் பாடியிருக்கும் மேற்கண்ட பாசரத்தில் பூவலஞ்செய்வதாகிய ஒன்றையும் மாணிடராய்ப் பிறந்தவர்கள் அத்திபாவசியமாய் அடையவேண்டிய ஏனையசற்குணங்களுடன் சேர்த்துக் கூறியிருக்கும் அழகையோசித்துப் பார்க்கையில், பூர்வீக இந்துக்கள் பூலோகமெங்கும் யாத்தினா செய்து அங்கங்குள்ள தேசத்தவருடைய குண குணங்களையும் அங்கங்கிருக்கும் குண விசித்திரங்களையும் கண்டு வந்தனரென்றே தெரியவருகிறது. பூவலஞ்செய்தல் முதலிய சற்குணங்களையெல்லாம் முழுமக்கள் மனிதராய்ப்பிறந்தது மாதாவின் கர்ப்பமும் அவர்களைப் பார்க்கின்றவர்களுடைய இருகண்களும் செய்தபாவத்தின் கொடுமையே யன்றி வேறொன்று மில்லையென்று வாசனாகங்கரியாமாய்க் கூறிவிட்டுப் பூர்வீக இந்துக்கள் அதற்கேற்ற செய்கையில்லாதவர்களா யிருந்திருப்பார்களா? ஒருவன் பஞ்சமா பாபங்களைச் செய்துவிட்டால் பூவலம்செய்வது அதற்குப் பிராயச்சித்தமென்று பாரதமுதலிய பெரும் காவியங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே தம்முடைய நாட்டைவிட்டுப் பூமி முழுவதும் வலஞ்செய்து ஏனைய பிரதேசங்களைக் காணுவதைப் பெரும்புண்ணியமாகவும் புருஷோத்தம குணமாகவும் கொண்டிருந்தபடியினால்தான் பூர்வீக இந்துக்கள் ஏனைய எல்லாப் பிரதேச வாசிகளைவிட நாகரீகம்பெற்றுக் கல்வி-செல்வம்-ஆண்மை-தெய்வபக்திமுதலிய சகல சற்குணங்களிலும் மேம்பட்டிருந்தனரென்று சொல்லவேண்டியது. கேவலம் நாஸ்திகக் கோட்பாடுடையவராயும், இந்துக்களின் மதானுஷ்ட்டானங்களைச் சதா இழிவாகவும் ஆங்கிலேயர்களுடைய நடையுடைபாவனைகளை மேலாகவும் பேசிக்கொண்டிருப்பவராயுமுள்ள ஒருவர் சில வருடங்களுக்குமுன்னர் பலர் முன்னிலையில் செய்த ஒரு உபநீயாசத்தில் இந்துக்கள் இமாசலமுதல் சேது வரையிலுள்ள இந்துதேசமொன்றைத்தான் பூவுலகமென்று அழைக்கார்கள், அதற்கு அப்புறம் அவர்களுக்கு ஒரு அங்குலப்பிரமாணமும் தெரியாது என்று, கேட்போருடைய உள்ளம் பதைக்கக் கூறினார். அவர் கூறியது பெருநகைப்புக்கு இடமென்பதைச்சற்றே விளக்குவோம். பூமிக்கு நம்மவர்கள் அண்டம்

என்னும் பெயரிட்டிருக்கின்றதை யோசித்துப்பார்க்கையில் அது உண்டையாயிருக்கிறதென்பது அவர்களுக்கு ஆதியிலே புலப்பட்டிருந்த தென்று தெளிவாய்த் தெரிகிறது. ஓரிடத்திற் புறப்பட்டு பூவலஞ்செய்து முழுமையும் யாத்திரைபண்ணி மறுபடியும் அதே யிடத்துக்கு வந்திருந்தாலன்றி அவர்களுக்குப் பூமி அண்டம் அல்லது முட்டையின் உருவத்தை யுடையதென்பது எவ்வளவும் விளங்கியிராது. ஆகவே பூமிக்கு அண்டம் என்னும் பெயரிட்ட காரணத்தினாலேயே ஆதியில் இந்துக்கள் உலகபாத்திரை செய்திருக்க வேண்டியதென்று பிரத்தியட்சமாய்த் தெரியவருகிறது; மேலும் “நீடாழியுலகம்” என்றும் “அறை கடல் சூழ்வையம்” என்றும் செய்யப்பட்ட பதப்பிரயோகங்களை யோசிக்கையில் வாஸ்தவத்தில் உலகமுழுவதையும் சுற்றிப்பார்த்தே இந்துக்கள் இருக்கவேண்டியதாகத் தோற்றுகிறது. இந்தியா தேசமொன்றினையே உலகமாகக் கொண்டிருந்தால் இமாசலத்துக் கப்புறம் கடலே து? ஆசியாவின் வட எல்லையிலன்றோ வடசமுத்திரம் இருக்கிறது? இவ்வாறே இந்துக்களின் கிரந்தங்களைத் தீர ஆராயாமல் நம்மனோர் அநேகர் மதிமயக்கக் கொள்ளுகிறார்கள். பரிதாபம்! அதுநிற்க.

(இன்னும்வரும்.)

ஓர் கரடியின் கதை.

(தொடர்ச்சி.)

ந. - ம். அந்நியாயம்.

மந்தானகன் பந்துவர்க்கங்கள்.

உத்தமஜீவி என்னும் தாய்க்கரடி குட்டியாயிருந்தபோது அதிக விருத்தாப்பிய திசையடைந்த ஒருகரடி அந்த மலையண்டைவந்தது. அதன் பெயர் ஜாம் பவன். அந்தப்படி அது அவ்விடத்துக்கு வந்தபோது மிகவும் அயர்ந்து தேசம் சூடாகிச் சமீபத்தில் தங்க இடமும் நண்பர்களும் இல்லாததுபோல் தத்தளித்து இங்கும்ங்கும் திரிந்துகொண்டிருந்தது. இந்தப்படி இளைப்படைந்திருந்த கிழக்கரடியாகிய ஜாம்பவனைக் கண்டமாத்திரத்தில் உத்தமஜீவி மிகவும் வியசனப்பட்டுத் தன் தாய்க்கரடியை ருகைக்கு அழைத்துக்கொண்டுவந்து அதற்குக் கொஞ்சம் ஆகாரம்கொடுத்தது.

ஜாம்பவன் சமார் ஒருவருஷகாலம் வரையில் அவ்விடத்தில் தங்கியிருந்த போது அங்கிருந்த கரடிகளெல்லாம் அதனிடத்தில் அதிக விசுவாசம் பாராட்டி வந்தன. ஜாம்பவன் தன் வாழ்நாளில் நடந்த விசித்திரமான விருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் அங்கிருந்த குட்டிக் கரடிகளுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தபடியால் முக்கியமாய் உத்தமஜீவி முதலாகிய குட்டிக் கரடிகள் அதை மிகவும் நேசித்து வந்தன. ஜாம்பவன் என்னும் அக்கிழக்கரடி முன்னே ஒருவனிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபடியால் அவன் அதை அனேக தேசங்கள் தோறும் கொண்டு போனான். அப்போது அது அங்கங்கு இருந்த விசித்திரங்களை யெல்லாம் கண்டது. தன் எஜமானன் அது பிறந்த இடமாகிய மலைக்குச் சமீபமாய் அதைக்கொண்டுபோகையில் அவனிடத்திலிருந்து கடைசியாகத் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிவந்

துவிட்டது. ஆகவே, இராக்காலத்தில் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அது எப்படி ஓடவேண்டியதாயிருந்ததோ அதைக்குறித்தும், பகற்காலத்தில் விருட்சங்களுக்குள்ளும் வேலிகளுக்கு அடியிலும் ஒருவர் கண்ணுக்கும் தென்படாமல் எப்படி ஒளிந்துகொள்ள வேண்டியதாயிருந்ததோ அதைக்குறித்தும், மறுபடியும் மயிரிழைபிசகினால் அகப்பட்டுக் கொள்ளத்தக்க சந்தர்ப்பங்கள் நேரிட்டபோது அவற்றினின்றும் தான் எப்படி தப்பித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டதோ அதைக்குறித்தும் உத்தமஜீவிமுதலிய குட்டிக்காடிகளுக்கு அக்காலத்தில் ஜாம்பவன் பல விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

காட்டுமிருகங்களையும் பறவைகளையும் சர்ப்பங்களையும் நிறைய அடைத்து அனேக வண்டிகளோடுகூட ஒரு வண்டியில் ஜாம்பவனையும் அடைத்து இலங்குமங்குமாகக் கொண்டிபோகையில் அது கண்ட ஏனைய பிராணிகளைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதென்று அப்போதிருந்த குட்டிக்காடிகளெல்லாம் ஜாம்பவனைக் கேட்டபடியால் அது அந்தப்படியே அவற்றைப்பற்றி உத்தமஜீவிக்கும் சொல்லியிருந்தது. மந்தானகனுடைய குடும்பத்தைச்சேர்ந்த ரஷியாதேசத்துக் கரடிகளையும், விரியாதேசத்துக் கரடிகளையும், அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த ஓர் கருங்கரடியையும் அப்போது ஜாம்பவன் பார்த்திருந்தது. இந்தக் கரடிகளெல்லாம் சாந்தமானவை. மந்தானனைப்போலவே கந்த மூலபலாதிகளைத் தின்னத்தக்கன. எப்போதோ காலா காலத்தில் மாத்திரம் மாம்சபட்சணம் அவைகள் செய்வதுண்டு. மேற்கண்ட கரடிகளேயன்றி துருவப்பிரதேசத்திலிருக்கும் ஒரு கரடியையும் சாம்பல் நிறமுள்ளகரடி ஒன்றையும் ஜாம்பவன் அக்காலத்தில் பார்த்திருந்தது. இவ்விரண்டு கரடிகளும் மாம்சபட்சணிகள். அன்றியும் அவைகள் சில வேளைகளில் பசியாயிருக்கும்போதும் அவைகளிருந்த காட்டண்டைவந்து ஜனங்கள் அவற்றை அடிக்கடி தொந்தராபடுத்தி வந்தபடியால் அப்படிப்பட்ட காலங்களிலும் அதிக உக்கிரங்கொள்வது வழக்கம்.

இத்தனைவிதமான கரடிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு அவற்றிற்குமத்தியிலிருந்தபோதிலும் ஜாம்பவனுக்கு அந்தவாழ்க்கை அதிக துக்ககரமானதாயிருந்தது. ஏனெனில், பிராணிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்த வண்டிகள் நெருக்கமாகவும் வெப்பமாகவும் இருந்தன. கொடுக்கப்பட்ட கொஞ்ச ஆகாரங்கூட மிகவும் கெட்டுப்போனதாயிருந்தது. அங்கிருந்த மற்ற ஜந்துக்களோ மிகுந்த துயரத்துடன் பெருங்கூச்சலிட்டன. தங்களைவந்து வேடிக்கை பார்க்கிறவர்களெல்லாம் பார்த்துப்போன பிறகு காவலாளிகள் தூங்கும்போது என்றைக்காவது இரத்திரியில் ஒவ்வொருவேளையில் ஜாம்பவனும் மற்ற கரடிகளும் மெதுவாய் ஒன்றோடொன்று சம்பாஷித்துச் சகிக்கும். அடிநாளைய சங்கதிகளைப்பற்றியும், அகப்பட்டுக் கொண்டதற்கு முன்பாகத்தாம் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த விதத்தைப்பற்றியும் அப்போது அக்கரடிகள் ஒன்றுக்கொன்று பேசிக்கொள்ளும்.

அந்த கூட்டத்திலிருந்தபோது அந்நியதேசத்துக் கரடிகள் தனக்குச்சொன்ன அற்புதங்களையெல்லாம் ஜாம்பவன் உத்தமஜீவிக்குமுன்னே கூறியிருந்தது. உத்தமஜீவிக்கு நல்ல ஞாபகசக்தியிருந்தபடியினால் தான் கேட்டவிஷயங்களையெல்லாம் தன் குட்டிகளாகிய விகிரமவீரனுக்கும் சமுகனுக்கும் சொல்லக்கூடியதாயிருந்தது. அந்தப்படி தாய் சொல்லிவருகையில் இரண்டு குட்டிகளும் சிழக்கரடியாகிய ஜாம்பவனை நாம் நேரில்பார்த்து அதுசொல்லும் அற்புதமான சரித்திரத்தைக்கேட்டிருந்தால் ஆ! ஆ! எப்படியிருக்கும்! ஐயோ அந்தபாக்கியம் நாம் பண்ணவில்லையே! என்றன.

உத்தமஜீவியானது தன்னுடைய வடதேசத்துத் தாயாதியாகிய கரடிசதாவெண்மயிருள்ளதாயிருப்பதையும் அதிக சிதனப் பிரதேசங்களில் வாழ்

அமெரிக்காவிலுள்ள ஓர் தாரபந்த.

ந்துகொண்டிருப்பதையும் வட சமுத்திரத்திலே தண்ணீருக்குள் மூழ்கி மச்சங் களைப்பிடித்துத் தின்பதையும் பற்றித் தன் குட்டிகளுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தது.

ஆனால் கெம்பீரமுள்ள மந்தானகன் தன் குட்டிகளுக்குச்சொல்லிக் கொண்டுவந்த விஷயமோ சாம்பல் கிறமுள்ள கரடியைப்பற்றியும் அதன் பிரமாண் டமான உருவத்தைப்பற்றியும் பலத்தைப்பற்றியும் அனேக பயங்கரமான சங்கதிகளேயாம்.

மொத்தத்தில் விக்ரமவீரனும் சமூகனும் வெண்கரடியைப்பற்றிய விஷயங்களைப் பிரியமோடு கேட்டன. பர்வதங்களைப்போன்ற பனிக்கட்டிகளினி ன்மீது ஏறிக்கொண்டு நெடுந்தூரம் வரையில் எவ்வித பிராணியையும் பாராமல் மிதந்துகொண்டே போவதுமகா உத்கிருஷ்ட்டமான வாழ்க்கை யென்றும், தண்ணீருக்குள் மூழ்கி மீன்களை வேட்டையாடிப் பிடிப்பது அதி விநோதத் தை உண்டாக்கத்தக்க விளையாட்டு என்றும் குட்டிக் கரடிகளாகிய சமூகனும் விக்ரமவீரனும் நினைத்தன.

ஒவ்வொரு வேளைகளில் மீன்பிடிப்பதுபோல அவ்விரண்டு குட்டிக் கரடிகளும் விளையாடுவதுண்டு. அப்படி விளையாடும்போது விக்ரமவீரன் தான் வெண்கரடியென்றும் சமூகன் தான் மீனென்றும் பாவித்துக்கொள்ளும். அல்லது அச்சமூகன் சில வேளைகளில் பனிக்கட்டியின்மீது ஏறித் தனியே மிதந்துகொண்டிருக்கும் கரடி தான் தானென்று பாவித்துக்கொண்டு விளையாடும். அத்தருணத்தில், ஜாம்பவன் முன்னே சொல்லிவந்த விருத்தாந்தத்திலே கரடி எந்தப் படி செய்ததோ அந்தப்படி விக்ரமவீரன் சமூகன்மீது பாய்ந்து அதைவிழுங்கி விடுவதுபோல் நடக்கும். துருவப் பிரதேசத்திலுள்ள கரடிகளுக்குபாதத்தில் தளமாய் மயிர் கிறைந்திருப்பது மஹாவீரையென்று இக்குட்டிக் கரடிகள் நினைத்தன. ஆனால் அந்தக்கரடி பனிக்கட்டியை மிதிக்கும்போது அது நடுவிப்போகாமலிருப்பதற்கும் அதன்கால்கள் கெட்டுப்போகாமல் உஷ்ணமாயிருப்பதற்கும் அந்தப்படி மயிரிருப்பது அதிக அனுபவமேயொழிய அது எவ்வளவும் பிரதிகூலமல்ல.

விக்ரமவீரன் தாயைப்பார்த்து, அம்மே, வடக்கே துருவப் பிரதேசத்திலுள்ள வெண்காடி எப்போதாவது வந்து நம்மைப் பார்க்குமென்று நீ நினைக்கிறாயா? என்றுகேட்டது. அதற்குத் தாய் தலையசைத்து, அப்பா, அந்த வடதேசத்துக் கரடிகள் நெடுந்தூரத்திலிருக்கின்றனவே, நானே பிறந்து இதுவரையில் அப்படிப்பட்ட கரடிகளைப்பார்த்ததில்லையே, குழந்தாய் என்செய்வேன், நீ எப்படி அதைப் பார்க்கப்போகிறாய் என்றது. இவ்வளவுதூரம் தாய் சொல்லியும் வெண்காடிகளை எவ்விதத்திலாவது பார்க்கவும், குளிர்ச்சியினால் பனிக்கட்டிகளாக உறைந்துபோகும் வட சமுத்திரங்களிலுள்ள மச்சங்களைப்பற்றிய விருத்தாந்தங்களை இன்னும் விசேஷமாய்க் கேட்கவும் விக்ரமவீரன் ஆசைப்பட்டது. அதன்கருத்து கிறைவேறப்போகிறது, பார்.

அமெரிக்கா காண்டத்துக் கருங்காடி அதிக அழகானது. விக்ரமவீரனுடைய உரோமத்தைப்பலவிசையும் அதன்தாய் அதிகஜாக்கிரதையோடு பண்படுத்திக் கொண்டுவந்திருந்தும் அதன் உரோமத்தைவிட அமெரிக்கா காண்டத்துக் கரடியின் உரோமம் அதிக வழுவழுவென்றும் பளபளப்பாகவும் இருக்கும். இவ்வளவு வழுவழுவென்றும் பளபளப்பாயும் இருந்தும் அந்தமயிர்க்கனத்தும் வெப்பமாயும் இருந்தபடியினால் சொக்காய்கள் தைப்பதற்கும் உஷ்ணமான கம்பளங்களை செய்வதற்கும் அதன்தோல் உதவத்தக்கதாகி அதிக விலையுயர்ந்ததாயுமிருக்கிறது. இவ்வளவு நல்ல உரோமம் கருங்காடிகளுக்கு இருக்கும் காரணத்தினால் அவற்றை ஜனங்கள் வேட்டையாடிச் சேடுவதுண்டு.

இந்த தெளிர்ப்பாக்கியமான கரடியின்தோலை வேட்டைக்காரர்கள் உரித்த பிறகு அவற்றின் துடைகளையறுத்து உப்பு கலந்து பக்குவம்பண்ணி விருந்து சாப்பிடுவதற்காகத் தங்களுடைய நண்பர்களை அழைப்பார்கள். இந்தப்படி அழைக்கப்பட்ட விருந்தாளிகள் வந்தபிறகு, இறந்த கரடியின் தலையை அதிபக் குவமாய் ஓர் தூதனமான கம்பளியில் படுக்கவைத்துத் தங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய மணிகள் முதலாகிய வஸ்திரபூஷணங்கள் யாவற்றையுங்கொண்டு அதை அலங்கரித்து அதிக ஆடம்பரத்தடன் அதை அடக்கஞ் செய்தபிறகு, அதன் மாமிசத்தை உட்கார்த்துகொண்டு தின்னத் தொடங்குவார்கள்.

இக்கருங்கரடியின் குட்டிகள் அதிக அழகானவை. அவற்றின் சருமம் பிரதமத்தில் ஓர்வித அழகான சாம்பல் வர்ணமாய் இருக்கின்றன. அப்போது பார்த்தால் அவைகளை நீ பூனைக்குட்டிகளென்றே சொல்லுவாய்; ஆனால் ஒருவருடும் போனபிற்பாடு அவற்றின் சருமம் நிறம் மாறி வெகுசிக்கிரத்தில் பெருங்கரடிகளைப்போலவே கறுத்துப்போய்விடுகின்றது.

இந்ததேசத்திலே இமாசலத்துக்குத் தென்பாரிசத்திலுள்ள கரடிகள் சற்றேறக்குறைய அமெரிக்கா காண்டத்துக் கரடிகளைப்போலவே கறுத்திருக்கின்றன; ஆனால் அவைகளின் மயிர் அதிகபுருசாகவும் சடைசடையாகவும் இங்கு மங்கும் அழுக்கடைந்து ஊதாநிறமுள்ளவைகளாகவு யிருக்கும். மேலும் அந்தக் கரடிகளின் மார்பில் குறுக்காக வெள்ளைப்பட்டை ஒன்றிருக்கும். அமெரிக்கா காண்டத்துக் கருங்கரடிகளைப்போல இந்தக்கரடிகள் அவ்வளவு அழகானவைகளா யிராவிடினும் அதுகள் அதிகபட்சமுள்ள நல்லபிராணிகள். அவைகள் அதிகவேடிக்கையாய்த் தந்திரமாக விளையாடி வாயினாலும் உதடுகளினாலும் அதிவிந்தையாகச் சப்திக்கும்.

இந்ததேசத்தவர்கள் அடிக்கடி இந்தக்கரடிகளைப் பிடித்து ஜனங்களுக்கு வேடிக்கை காட்டும்படி வினோதமான அகசியங்கள் செய்து விளையாட அவற்றிற்குக் கற்பிக்கிறார்கள். இவைகளுக்கு இந்ததேசத்து அல்லது சோம்பேறிக் கரடிகளென்று பெயர் வழங்குகிறார்கள். இவைகள் அதிகாந்தமானவைகளாகவும் இலேசாய்ப் பழக்கக் கூடியதாகவும் அதிக அடரிக்கையா யிருக்கும்படி செய்யக் கூடியதாகவுயிருக்கின்றன.

சாம்பல்நிறமுள்ள மகா உக்கிரமான கரடிகளோ மேற்கண்ட ஜாதிகளைப்போலல்ல. அவைகள் அதிகபலமும் வீரியமும் உள்ளவைகளானபடியால் மகாதேரியத்தோடு வேட்டையாடுகிறவர்களையும் ஒருபொருளென மதிப்பதில்லை. அவற்றுள்யாதொன்றை வேட்டையாடுகிற எவனாவது அதைக் கொல்லாமல் காயப்படுத்திமாத்திரம் விடுவானாகில் அது அவன்மீது பாய்ந்து பின்னங்காலால் நின்றசொண்டு அதன் உரப்பாயும் கூர்மையாயுமுள்ள கண்களைக் கொண்டு மோதி, என் கண்களினூற் செய்ய ஆரம்பித்த கொலைத்தொழிலைப் பலத்த பற்களினால் முடிக்க யான் சித்தமாயிருக்கின்றேன், பார், என்று தன்கோர்வையானபற்களை வாயப்பரக்கத் திறந்துகாட்டும். ஜனபடியால் இந்தஜாதிக் கரடியோடு வேட்டையாடத் தொடங்குகிறவன் அது கோபாவேசம் கொண்டு தன்மீது பாய்வதற்குமுன்னே அதிவேகமாய் அதன் தலையையாவது இருதயத்தை யாவது குத்திக் காயப்படுத்தித் தள்ளிவிடுவானாகில் அவன் அதிர்ஷ்ட்வான். இந்த ஜாதிக்கரடியே வேட்டையாடுவதுண்டு. மற்றெல்லாப் பிராணிகளும் இந்தக் கரடியென்றால் நடுங்கும். இது இறந்தபிறகு இதன்சருமத்தைத் தொடுவதற்குக்கூட மற்றப்பிராணிகளுக்கு இஷ்டமில்லை. பழகியிருந்தாலன்றிக் குதிரைகள் இந்த ஜாதிக்கரடிகளைச் சமர்த்துகொண்டு போகமாட்டா. அவற்றைச் சமர்த்துகொண்டு போகும்படி அக்குதிரைகளை எவ்வதும் சுலபமான காரியமல்ல. மந்தானகன் தன்னுடைய தாயாதியாகிய சாம்பல் நிறமுள்ள கரடியைப் பற்

இந்தியாவிலுள்ள ஓர் தாயாதி.

மகாநகராபிதானம் டாக்டர்
பி. வெ. சாமிநாதையர் ஆல் தயாரி
செய்யப்பட்ட, சென்னை-20.

றியும், அது எருதுகளோடும் எருமைக்கடாக்களோடும் உக்கிரமுள்ள காட்டுப் பசுக்களோடும் செய்த சண்டைகளைப்பற்றியும் அனேக கதைகள் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் குட்டிகளாகிய விக்கிரமவீரனும் சுமுகனும் தம்முடைய மாதா பிதாக்கள் காட்டில் இளைதேடுவதற்காகக் காலை மாலிகளில் போயிருக்கையிலே தனியே இருக்கும்போது தாம் முன்னேகேட்ட விஷயங்களை யெல்லாம் நினைப்பூட்டிக்கொண்டு அதேமாதிரி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்.

சுமுகன் தன் தமையானாகிய விக்கிரமவீரனைக்கேட்கி “துருவப் பிரதேசத்திலுள்ள கரடியைப்பார்க்க நீ கிரீன்லாண்டு தேசத்துக்குப் போவாயாகில் நான் அமெரிக்காவுக்குச் சென்று சாம்பல் நிறமுள்ள கரடியோடு வாசஞ்செய்யப் போகிறேன்.” என்றது.

அதற்கு விக்கிரமவீரன் தம்பியைப்பார்த்து “கல்லது, அப்படியானால் கொஞ்சநாளாவதற்கும் உன்னோடுகூட நான் வந்திருப்பேன், மெளட்டியுமும் முரட்டுத்தனமுமுள்ள அந்தப்பிராணிகளோடு நான் தங்கியிருக்கமாட்டேன், என்சருமத்தைக் கிரகிப்பதற்காக ஜனங்கள் வேட்டையாடி வருத்துவார்கள், அது எனக்கு இஷ்டமில்லை.” என்றது.

ஒருநாள் விக்கிரமவீரன் - “நம்முடைய தாய்தந்தையர்கள் எப்போது நம்மைக் காட்டுக்குப்போக வொட்டுவார்களோ? தெரியவில்லை, நம்மைச் சீக்கிரத்தில் அவர்கள் காட்டுக்கு இட்டுக்கொண்டு போகாவிட்டால் நான் தனியே புறப்படப்போகிறேன்.” என்றது. அதற்கேற்றபடியே ஒருநாள் வெளியே போக அது பிரயத்தனப்பட்டுத் தன் குகைக்கு அடுத்தாற்போல் கொஞ்சதூரத்தில் அடியிலிருந்த செங்குத்தான ஓர் கற்பாறையண்டைவந்து க்ஷேமமாய்ச் சேர்ந்தது. ஆனால் படிகள் மெத்த நெருக்கமாகவும் தூரதூரமாகவும் இருந்தபடியினால் அது பயப்பட்டு அதிக மயக்கமடைந்தது. அப்போது கீழே இறங்காமல் இருந்தவிடத்திலிருந்தே அதி ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சுமுகனண்டை மறுபடியும்போய் க்ஷேமமாய்ச் சேருவதற்கு விக்கிரமவீரன் ஆவல்கொண்டு, உத்தமஜீவி வந்து தான் மேலே ஏறக் கைகொடுக்கிறவரையில் அந்தக் கற்பாறையின்மீதே காத்துக்கொண்டிருந்தது.

ஆனால் இசெல்லாம் நடப்பதற்கு இன்னும் கொஞ்சநாள் போகவேண்டியதாயிருந்தது. நீடித்த மழைக்காலம் மறுபடியும் வந்துவிட்டது. உத்தமஜீவி என்னும் தாய் தன் குகைக்குச் சமீபமாக ஏற்படுத்திவைத்த வெப்பமுள்ள ஓர் அடக்கமான சிறு அறைக்குள் விக்கிரமவீரனும் சுமுகனும் மழைக்காலம் முழுதும் நன்றாய்த்தூங்கின. உத்தமஜீவி தன் குட்டிகளுக்கு வெப்பமுண்டாகும்படி உலர்ந்த நல்ல புல் பூண்டுமுதலியவற்றைக் கீழேபரப்பிச் சுகமாய்த் தூங்குங்களென்று சொல்லிக் கதவைச் சாத்திவிட்டது. அக்குட்டிகள் அவ்விடத்திலேயே துளிர்காலம் வருமளவும் தங்கியிருந்தன. மறுபடியும் அவற்றை வெளியே வரச்செய்ய உத்தமஜீவி வந்து கதவைத்திறந்தபோது அதற்குத் தன் குட்டிகள் அடையாளத் தெரியாமலேபோய்விட்டது. ஏனெனில் அவைகள் பருத்து கேத்தியாய் வளர்ந்துபோய்விட்டன. அவற்றின் சுழத்தைச்சுற்றிலும் முன்னிருந்த அழகானவெண்பட்டை இப்போது மறைந்தபோய் அவைகள் கீல் நிறமாகி பெருங் கரடியாகிய மந்தானகளைப்போலவே சேகமுழுமையும் புருசுமயிருடையதாயிருந்தது.

அந்த பழைய பெருங்குகையில் உத்தமஜீவிக்கு இப்போது நான்கு சிறு குட்டிகள் பிறந்துவிட்டன. ஆகையால் தங்கள்வரையில் பிழைக்க வகைதேடிக்கொள்ளவேண்டிய பருவம் வந்துவிட்டதென்று விக்கிரமவீரனும் சுமுகனும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டன.

(இன்னும்வரும்.)

மனிதனுக்கு ஜனசமூகவாழ்க்கை இன்றியமையாதது.

ஜனசமூகவாழ்க்கையின்றித் தனித்துக் காலம் போக்குமனிதர் இயற்கைபறிவையுமிழந்து காட்டகத்து வாழும் மிருகங்களுக்கு ஒப்பாவார். ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம் முதலியன விலங்குகட்கும் மனிதர்களுக்கும் பொதுவாயுள்ளமையால் அந்தப் பொதுத் தருமத்தையே தனித்து வாழ்வோர் அடைவரே யல்லாமல் உயர் பிறப்பினராகிய மக்கட் கூட்டத்தார்க்குச் சிறப்பாயுள்ள பகுத்தறிவு, ஈஸ்வரபத்தி முதலிய சிரேஷ்ட குணங்கள் எய்தப் பெறமாட்டார்கள். பலபேத குணங்களையும் நடவடிக்கைகளையும் செயல்களையும் அபிப்பிராயங்களையுமுடைய ஜனக்கூட்டத்திற் பழகினுல்லாமல், அவரவர்களிடத்து நடந்து கொள்ள வேண்டிய வகையும், பேசவேண்டிய முறைமையும் மற்றவையும் ஒருவனுக்கு அணுவளவேனும் தெரியமாட்டாது. ஒருவன் சர்வ சாஸ்திர நியுணையிருந்தாலும் மிக்க கர்ந்த அறிவுடையவனாயிருந்தாலும் தன்னைஒத்த அல்லது தனக்கு மேலிட்ட கற்றவர்களோடுகூடிப் பழகிவாழாது தனித்து வாணுள்போக்கி வருவானாகில், அவன்லொளகிக விஷயங்களில் குறையுடையவனு யிருப்பது மன்றிக் கல்வியிலும் அநேக அம்சங்களில் குறைவு பாடுள்ளவனாகும் இருப்பான். அவனை நன்றாய்க்கற்றுத் தெளிந்தவனென்றும் அறிவாளன் என்றும் ஒருவரும் மதித்துப் பாராட்டார். மனிதனுக்கு இயற்கையில் அறிவிருந்தாலும் அது சார்பினாலேயே விளக்கமடையும். தனிவாழ்க்கையில் அது குடத்திலிட்ட விளக்கைப்போல் ஒளிமறைந்திருக்கும். அவ்வறிவு நற்சார்பால் நல்லதாயும் தீச்சார்பால் கெட்டதாயும் விளங்கும்.

“நிலத்தியல்பா னீர்திரிந் தற்றுகு மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகு மறிவு.”

என்னு முதியோர் மொழிப்படி, நிலத்தின் வேறுபாட்டால் ஜலம் எப்படி மாறுபடுகின்றதோ அதுபோல் இனத்தியல்பின்படி மனிதர்க்கு அறிவு விளங்காநிற்கும். மனிதர்க்குள்ள இயற்கைபறிவானது ஒன்றின் சார்பினால் விருத்தியடையும் பண்புபற்றியே தீயோர் இனத்தால் அது கெடாவண்ணம் அனுபவ ஞானிகளாகிய முன்னோர்கள் “நல்லாரினத்திரு.” என்றும் “பெரியானைத்துணைக்கொள்.” என்றும் நமக்கு நற்புத்தி போதித்திருக்கின்றனர். ஒருவன் மனிதர் கூட்டுறவே யின்றித் தனித்து அசேதனப் பொருள்களாகிய புலி சிங்க முதலிய காட்டுமிருகங்கள் உறையும் பிரதேசங்களில் உயிர்வாழ்ந்து வருவானாகில் அவனுக்கு இயற்கையிலுள்ள மானுட அறிவுங்கெட்டு அந்த மிருகங்களோடு தானும் ஒருவனு யிருப்பானே யல்லாமல், அவற்றினின்றும் வேறுபட்டிருக்கும் காசானாகி அவயவ விசேஷங்களால் மாத்திரம் மனிதனாக எண்ணப்படான். காட்டு மனிதன் என்று வழங்கும் ஒருவகைக் குரங்கின் உருவம் ஏகதேசம் மனித ரூபத்தோடொத்திருந்

தும், அதை யெப்படி மனிதன் என்று அறிவின் குறைவினாலே உலகினர் எண்ணார்களோ அதுபோலவே, ஜனசமூக வாழ்க்கையிற் பரிசுலாமல் தனித்து வாழும் மனிதர்கள் அறிவு விளக்க மின்றி யிருக்கும் போது அங்க விசேஷத்தால் மாத்திரம் மக்கட் பிறப்பினர் என்று உலகத்தினரால் எவ்வளவும் மதிக்கப்படாமல் மிருகாதிகளோடு சமானமாய் எண்ணப்படுவார். இது அடியில் வரும் ஒரு இடையனுடைய கதையால் நன்கு விளங்கும்.

விளம்பாடி என்னும் ஒருசிராமத்தில் மாதவக்கோலன் என்னும் ஒரு இடையன் இருந்தான். அவனுக்கு நெடுநாள் புத்திரப்பேறில்லாதிருந்தது. அவன் பலவகையான தருமங்கள் புரிந்தும், தேவதாபிரார்த்தனை முதலானவை செய்தும் வந்ததனால் பின்னர் அவனுக்குத் தன் மனைபாளிடமாக ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அந்த மாதவக்கோலன் அக்குழந்தையினிடத்தில் அளவிராப் போன்புகொண்டு தான் ஆடுகள் மேய்க்கும் டந்தோறும் அதையெடுத்தாக்கொண்டுபோய் குழந்தை பசித்து அழும்போதெல்லாம் அங்கங்கு ஆட்டுப்பால் ஊட்டி மாலைக்காலத்தில் ஆட்டுமந்தையை ஓட்டிக்கொண்டு திரும்பிவந்து, தன் வீட்டுக்குச் சற்று தூரத்திலிருக்கும் கிடையில் ஆடுகளை யெல்லாம் அடைத்து அவற்றிற்குக் காவலாகத் தான் குழந்தையுடன் அங்கு படுத்து வருவான். இவ்வாறே அந்த இடையன் நாள்தோறும் காலையில் ஆட்டுமந்தையை ஓட்டிக்கொண்டு மேய்க்கப் போகையிலும், இரவில் ஆட்டுக்கிடையண்டையில் படுத்துறங்குங்காலத்திலும் புத்திரவாஞ்சையிக்குதியால், அக்குழந்தையைத் தாயினிடத்தில் சிறிது நேரமும் தங்கவிடாமல் எப்போதும் தானே கைவிடாது தன்னிடத்தில் வைத்து வளர்த்து வந்தான். சிலநாளானபிறகு அக்குழந்தைக்குப் பால் குடிக்கும் பருவமறி அன்னமருந்தும் பருவம் வந்தும், மாதவக்கோலன் ஆட்டுப்பால் விட்டுச் சாதம் சமைத்து அக்குழந்தைக்கு உண்பித்து அதனை விட்டுப்பிரிபாமல் வாழ்த்துவந்தான்.

இப்படியிருக்கையில் அந்த இடைப்பிள்ளைக்கு வயது பத்தாயிற்று. ஆகியும் அவன் தன்னைப் பெற்றதாயின்னாலென்றும், தன் வீட்டுதுள்ளும் தெரியாதிருந்தான். அவனுக்கு மனிதர்களுடைய நடவடிக்கைகளும் குணங்களும் செய்கைகளும் ஒன்றுமே தெரியாது. சுருக்கிக்கூறுமிடத்து, உலகிலுள்ள ஜீவகோடிகள் ஆண் பெண் என்னும் இருவகைப் பேதமுடையன என்னும் விஷயமே அவனுக்குத் தெரிந்திலது என்றால், அவன் உலக விஷயத்தில் முற்றும் ஞானகுணியலாயிருந்தானென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அந்த இடைப்பையன் சதா காட்டில் ஆடு மாடுகளுடன் தானும் ஒரு அஃறிணைப் பொருளாய்க் காலம்போக்கி உயிர் வாழ்ந்து வந்தபடியால், மிருக திடசித்தமும் பராக்கிரமமும் தேகவலியு முள்ளவனாயிருந்தான். ஆகையால் அவன் காடி புவி சிங்கம் முதலிய துஷ்ட்ட காட்டு மிருகங்களுக்குச் சிறிதும் அஞ்சா

ன். அவை ஒருவேளை தன் ஆட்டுமந்தையிற் புகுந்தாலும், தான் அஞ்சாநெஞ்சத் துடன்போய் அவற்றைத் தூரத்தவும் கொல்லவும் வழக்கப்பட்டிருந்தான். அக்காட்டு மிருகங்களும் இவனைக் கண்டால் நடு நடுங்கிப்பயந்தோடும். ஒருவருக்கும் அஞ்சாத கலங்காத்தீரனாகிய இந்த இடைப்பையன் அவ்வூர் அமீனாவினிடத்தில் மாத்திரம் மிகுந்த அச்சமுடையவனாயிருந்தான். அது எப்படி யெனில், இவன் சிறுவனாயிருந்த போது மாதவக்கோனாகிய இவன் தந்தை பிள்ளையின்மேல் வைத்த பெருவாஞ்சையால், குழந்தை எவ்வளவு தொந்தரவுகள் செய்த போதிலும் அடிக்க மனம் எழாமல், அவ்வூர் அமீனாவினிடத்தில் சொல்லி அப்போகைக் கப்போது அவனைக்கொண்டு தன் பிள்ளையைப் பயமுறுத்திவந்தான். ஆகையால் அந்தஇடைப்பையனுக்கு அவ்வூர் அமீனாவினிடத்தில் மாத்திரம் மிகுந்த பயமுண்டு. அந்த இடைப்பையன் பெரிய வனானபோதும் முன்போலவே அமீனாவுக்குப் பயந்துவந்தான். இவ்வாறிருக்கையில் அந்த இடைப்பையனுக்கு மணஞ் செய்யும் பருவம்வந்தது. அதுகண்டு மாதவக்கோனான் தன் பிள்ளைக்குக் கலியாணஞ் செய்ய விருப்பமுற்று, வீட்டுக்கு வரும்படி மகளைப் பலதரம் வருந்தியழைத்தும் அவன் அதற்கு இணங்கவில்லை. பிறகு அவனை வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்குப் பலவகை உபாயங்கள் செய்தும் அவையாலும் பயனிலவாய்ப்போயின. அதனால் மாதவக்கோனான் மிகவும் மனத்துயரடைந்து மேல் செய்யும்வகை யொன்றுந்தோன்றாமல் கவலையுற்றிருக்கையில் அமீனா வந்து துக்கத்தின் காரணத்தைக் கேட்க, மாதவக்கோனான் அவனிடத்துத்தன் துயரத்தின் காரணத்தைக்கூறி, கலியாணத்தை முடிப்பது உனது கடமையே யென்று வேண்டிக்கொண்டான். அமீனா அதுகேட்டு நல்லது நானெப்படியாவது உன்மகளை இங்கே கொண்டுவருகிறேன், நீ அதற்குள் அவனுக்கோர் பெண்ணை விவாகத்துக்குப்பேசி அதற்கு வேண்டிய யாவுஞ் சித்தப்படுத்தி, நான் அவனை அழைத்து வந்தவுடனே மணமீது உட்காரவைத்து மாண்கல்யதாரணஞ் செய்வதற்குவேண்டிய சகல ஏற்பாடுகளுடன் இருந்தால், நான் உடனே கல்யாணத்தை முடித்துவிடுகிறேன் என்று சொல்ல, மாதவக்கோனான் பெருமகிழ்ச்சியுடன் அதற்கிசைந்து அவ்வாறே செய்தான். அமீனா ஆட்டுமந்தை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த இடைப்பிள்ளை யிடத்திற்குப்போய், அவனைக் கண்கிவந்து தீப்பொறி பறக்கக்கோபித்து நோக்கி, அடா பயலே, நீ யென்ன தலைகால் தெரியாமல் தடுமாறுகிறாய்? உனக்கிவ்வளவு கொழுப்பா? நல்லது, உன் அகங்காரத்தை நான் அறிகிறேன், நீ நாள்தோறும் ஆட்டு மந்தைகளை வீட்டு ஊரார் பபிரா யெல்லாம் அழிக்கிறாயென்று ஊரார் எல்லாம் உன்மேல் முறையிடுகின்றார்கள், எந்நேரமும் உன் தொந்தரவே ஊரில் பெரிதாயிருக்கிறது என்று கடுகித்துக்கூறி, நீ ஊருக்கு வா என்று அவன் காதைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போனான். அந்த இடைப்பையன் நடுநடுங்கி, இந்த அமீனா நம்மை என்னென்ன செய்வாளே? இன்று

நாம் செந்தே போனோம், என்று பெரும் திகில் கொண்டு அம்னுவுடனே சென்றான். அம்னுவை கலியாண விட்டுக்கழைத்துக்கொண்டு போய் அங்கு அம்பட்டனை நோக்கி இவனை மொட்டைபடியென்றான். உடனே அம்பட்டன் சூலவரஞ் செய்து முடித்தான். பின்பு அம்னுவை அங்குள்ள சிலருடன் இவன் தலையில் கழுநீர் ஊற்றி முகத்தில் கரும்புள்ளி செம்புள்ளி குத்துங்களென்றான். அவர்கள் அவனை ஸ்ரானஞ் செய்வித்து நாமமும் திருச்சூரணமும் தரித்தார்கள். அது முடிந்தவுடனே அம்னுவை அவ்விட்டாரிடத்தில் இவனுக்குக்கீழும் மேலும் கம்பளி சுற்றித் தலையில் சாணிக்கூடை யொன்று கவிழுங்கள் என்றான். அவர்கள் அவனுக்குக் கூறைத்தோவத்தி அங்கவஸ்திரங்கள் உடுத்தித் தலையில் பட்டுக்குல்லாயும் போட்டார்கள். அதற்குமேல் அந்த அம்னுவை இவன் காதிலும் கழுத்திலும் கொக்கியும் சங்கிலியும் மாட்டுங்களென்று கூற, அங்குள்ளார் அவன் காதுக்குக் கடுக்கனும் கழுத்திற்குப் பதக்கமும் அணிந்தார்கள். அப்பால் அம்னுவை அந்த இடைப்பிள்ளையின் கையில் ஒரு மஞ்சள்பூசிய கயிற்றைக் கொடுப்பித்து, அடா பயலே, இக்கயிற்றை உன்பக்கத்திலிருக்கும் இப்பெண்ணின் கையில் கட்டென்று கூற, அவன்பயந்து, கட்டாவிட்டால் அம்னுவை என்செய்வானோ வென்று எண்ணி உடனே அப்பெண்ணின் கையில் கங்கணங்கட்ட, பின்னர் அம்னுவை அங்குள்ள பிராமணர்களைப்பார்த்து, இவன் கையில் தாவிச்சரட்டைக்கொடுத்து இப்பெண்ணின் கழுத்தில் கட்டுவியுங்களென்ன, அவர்கள் அவ்வாறே செய்வித்தனர். மாங்கல்யதாரணமானபிறகு, அம்னுவானவன் பிராமணர்களே, இவர்களுக்கு முன் நெருப்பைக்கொட்டி இவர்கள் முகங்களைத்தீய்த்துக் கண்களைப் புகையுங்களென்று கூற, அவர்கள் அவ்வாறே நவக்கிரக மூம் வளர்த்தினார்கள். அம்னுவை பிறகு அங்குள்ள பெரியோர்களை நோக்கி இவர்கள் முகங்களில் குப்பை வாரிக் கொட்டுங்களென்ன, அவர்கள் சேஷையரிசி விட்டார்கள். இவை யெல்லாம் ஆனபின்னர், மணமகன்-மணமகளுக்குரியவர்கள் அந்தணர்களுக்குப் பலதானங் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அம்னுவை கலியாணச் சடங்குகளெல்லாம் சற்றேறக்குறைய முடித்துவிட்டபடியால் மணமகனைவிட்டு அப்புறம்போய் வேறு விஷயங்களில் மயங்கிச் செலுத்திப் பராமுகமாயிருந்தான். அதுகண்ட மாப்பிள்ளையாகிய இடைப்பையன், தனக்கு நடந்திய கலியாணச் சடங்குகளை யெல்லாம் கொடுத்தனடனை யென்று நினைத்திருந்தபடியால், இப்போது சற்றே துயர்நீங்கி, அப்பா! நம்மைப்பிடித்த பெருஞ்சனியன் விட்டொழிந்தது, ஊரார் பயிரில் நம்முடைய ஆடுகள் மேய்ந்ததனால் பாதுகாடுகளெல்லாம் பட்டோம், பட்டது போதும் போதும் என்று தனக்குள்ளே எண்ணிக்கொண்டு, நார்புறத்திலும் சுற்றிப்பார்த்து அம்னுவை சற்று அப்பாலிருக்கக்கண்டு, பக்கத்திலிருந்த கலியாணப் பெண்ணைத் தன் கையால் சிண்டி ஒதவ்சாச்சி, இத்தப்பாவி அம்னுவை உன்னையும் என்னையும் பிடித்துவந்து இத்தண்டனைகள் செய்தானே, உன் ஆடுகளும் ஊரார் பயிரில்

மேய்த்தனவோ? என்றுமெல்லக்கேட்டான். அதைக்கேட்டிருந்த அவன் இனத்தாரெல்லாம்-ஐயோ! மாதவக்கோனான் குழியைக் கெடுத்தானேயென்று கல கல என்று சிரித்தார்கள். உடனே அம்னா ஓடிவந்து, கலியாணப்பிள்ளை முதுகில் ஒரு அறை கொடுத்தமாதிரித்தில் அவன் பயந்து வாய் மூடிக்கொண்டு பேசாதிருந்தான். பிறகு அம்னா மற்ற சடங்குகளை யெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கலியாணத்தைப் பூர்த்திசெய்தான். ஆதலால் ஜனசமூகவாழ்க்கையில்லாத மனிதர்களுடத்திலே மானிட பாவலட்சணங்களைல்லாங்குன்றி மிருகத்தன்மை பொருந்தியிருக்குமென்பது மேல் கதைபால் திருட்டாந்தமாகிறது.

சொல்வதெளிது செய்தலரிது.

“சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.”

யாதொரு காரியத்தை யாம் செய்துவிடுவோமென்று வாசகயி ந்கரியமாகப்பேசுதல் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் மிகவும் இலேசானது, சொன்னபிரகாரம் செய்தல் அருமை என்று பொருள்படத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் கூறியிருப்பதை நாம் உலகத்தில் அடிக்கடி பலரிடத்தும் அனுபவசித்தமாகக் காண்கிறோம். அனேகர் வாஸ்தவத்தில் தங்கனால் முடியாத யாதொரு காரியத்தைத் தம்மிலும் விவேகம்-அனுபவம்-கல்வி-கேள்விமுதலியவற்றிற் சிறந்தமற்றவர்கள் செய்துகொண்டு வருவதைப்பார்த்து, இது என்ன மஹாவிசேஷமா? இதை நான் ஒருநொடியிற் செய்யமாட்டுவேன் என்று வாய்ப்பறையடிக்கிறார்கள். அந்தக்காரியத்தைத் தாங்கள் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போதோ, தங்களுடைய சக்தியின்மை தங்களுக்கு நன்றாய்த்தொரிந்து அதனாற்பெருத்த அவமானமடைகிறார்கள். விவேகிகள் செய்யும் அருமையான காரியங்களை அவிவேகிகள் ஏனெனமாய்ப்பேசிக்கொண்டு திரிவது உலக இயற்கையாயிருக்கிறது. அப்பெருந்துர்க்குணம் இதைவாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் தம்மை வந்தடையாதபடி அடியிற்காட்டும் ஓர் சிறுசரித்திரத்தை நன்றாய்வாசித்துத் தம்மைக் காத்துக்கொள்வாராக

ஓர் ஊரில் இரண்டு சகோதரர்கள் ஒருமையாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவன் அவ்வூர்ப்பெரியதனத்தைவகித்து அங்குள்ள எவ்வித குழிகளுக்கும் நன்மைபுரிந்து அவர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டுப் பலவித மேன்மை யடைந்துவந்தான். ஆனால்அவனுக்குப் பெரியதன அலுவலைப் பூர்த்திசெய்வதிலேயே ஒவ்வொருநாளும் கழிந்துவந்தமையால், இனையவனொருவனே பயிர்வேலை முழுவதும் பார்த்துவர நேரிட்டது. இவ்வாறு வெகுநாள் கழிந்தபிறகு ஒருநாள் அவ்வினையவன் தனியேயிருந்து தனக்குள், சமது தமையன் யாதொருகஷ்டமார

ன தொழிலுஞ்செய்யாமல் சம்மா ஊரிலுள்ளவர்களோடெல்லாம் தனித்தனி பேசிக்கொண்டிருந்து அவர்களால் மிகவும் மரியாதைசெய்யப்பட்டிருக்காமலே நிற்கின்றான், நாம் மாத்திரமே பயிர்த்தொழில் முதலிய சகல கஷ்டமான தொழில்களையும் செய்தும் ஒருவராலும் புகழப்படாமல் வருந்தியிருக்கின்றோமே, இதென்ன? இனிமேல் நம்முடைய தமையன் தொழிலை நாமெடுத்தாக்கொண்டு நம்முடைய தொழிலைத் தமையனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சகமடையலாமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு தமையனைப்பார்த்து, அண்ணா, வெகுநாளாய் நீங்கள் பார்த்துவரும் பெரியதனத்தொழிலை இன்றுமுதல் எனக்குக்கொடுத்து நான் பார்த்துவரும் பயிர்த்தொழிலை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றான். அதைக்கேட்ட தமையன் சகோதரனைப்பார்த்துதம்பி, இந்த பெரியதனத்தொழில் இவ்வளவுதல்ல, ஒவ்வொருவருடைய கருத்தையும் குறிப்பாலுணர்ந்து அவரவர் கருத்துக்கிணங்க நாம் சொல்லும் சொற்களில் குற்றம் நேரிடாதபடி “பேசப்போயினையோ சாகப்போயினையோ?” என்னும் பழமொழியை அனுசரித்து வெகு ஐக்கிரதையாய்ப் பேசவேண்டும், “நித்யகண்டம் பூணாயுசு.” என்பது இவ்வுத்தியோகத்திற்குத்தான் தரும், மேலும் பேசுவதென்றால் இலேசல்ல. இதனைன்றோ

“ஆர்த்தசபை தாற்றெருவ ராயிரத்தொன் ரும்புலவர்
வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர்—சீர்த்தமலர்த்
தண்டாமணத்திருவே தாதாகோடிக்கொருவ
ருண்டாயினுண்டென்றது.”

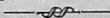
என்று மேலேர்கூறியுள்ளார்? ஆகையால் இத்தொழிலிற் பழகாத ஒருவனால்தான் நிரவகிக்கமுடியாதே, நீ இத்தொழிலை எப்படி நிர்வகிப்பாய்? என்றான். அதற்குத் தம்பி-அண்ணா, உலகத்தில் எத்தொழில்தான் பழக்கத்தாற் சித்தியாகாது? இரண்டு மூன்று நாளைக்குமாத்திரம் தங்களோடுகூட இருந்து பழகினால் தாங்கள் வார்த்தையாடுகிற விதத்தைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறேன், பிறகு நான் தனியே தங்கள் அலுவலைப் பார்த்துக்கொள்ளுவேன் என்றான். அதுகேட்ட தமையன்-நாம் இவ்வளவு சொல்லியும் கேளாதபடியினால் இவனுக்கு இன்னம் மறுத்துச்சொல்வதற் பயனில்லை, இவனுக்குப் புத்திகூர்மையில்லாமையால் இத்தொழிலில் இவனுக்குத் துன்பம் சம்பவிக்குமென்பதற் சந்தேகமில்லை, அவ்வாறு துன்பம் நேர்த்தபோதுதான் நமதுவார்த்தை இவனுக்கு நிஜப்படும் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, நல்லது, அப்படியே செய்வோமென்று உடன்பட்டு, அன்றுமுதல் பயிர்த்தொழிலையும் பெரியதனத்தொழிலையும் இருவரும் கலந்து செய்துவந்தார்கள். அன்றைக்கு மூன்றாவதுநாள் அவ்வூர்க்குடியாகிய ஓர் பிரபுவின் விருத்தாப்பியதிசையடைந்த தாய் இறந்துவிட்டாள். அம்மாணச்செய்தி வழக்கப்படி பெரியதனக்காரனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதின்பின் அவன் தன் சகோதரையழைத்துக்கொண்டு அப்பிரபுவிட்டிற்குப்போய் அவ

னாக்கண்டு யீயா, இத்தேகம் நீரிலெழுத்தென்று பெரியோர்கள்சொல்வது இதனது நிலையாமையைக்கண்ட அனுபவத்தாலன்றோ? ஆகையால் எப்போது பிறப்புண்டோ அப்போதே இறப்புண்டென்பது நிச்சயம். ஏனெனில் “தோற்றமுடையுனவெல்லாம் ஒடுக்கமுடையன.” என்றும் ஆன்றோர்வாக்கியப் பிரமானமிருக்கின்றது, பிறப்பிறப்பில்லாப்பிள்ளுகள் ஒருவன் தவிர ஏனைய ஆன்மவர்க்கக்களெல்லாம் நசிக்கவேண்டியனவேயாம்; ஒரு துவாரமுள்ள மட்குடத்தில் நாம் ஜலத்தை வார்த்து வைப்போமானால் அதனிடத்துத் தண்ணீர் நிற்பது வியப்பேயல்லாமல் வெளிமேபோய்விடுவது வியப்பாகாது; அப்படியிருக்க நவத்துவாரங்களையுடைய இத்தேகத்தில் உயிர் சில காலம்வரையில் தங்கியிருப்பதே ஆச்சரியமன்றி அது வெளிப்பட்டுப்போவது எவ்வளவும் ஆச்சரியமாகாது, ஆகையால் இத்தனை நாள்வரையில் உங்கள் தாயார் உயிரோடிருந்ததே ஆச்சரியம், இப்போது இறந்தது ஒரு பெரும் ஆச்சரியமல்ல; இக்கருத்தை யமைத்தே சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தமது நன்னெறி என்னும் நீதிநூலுள்

“வருந்துமுயிரொன்பான் வாயிலுடம்பிற்
பொருத்துதருனேபுதமை-திருத்தியாய்
சேநீர்பொள்ளற் சிறுகுடத்துநில்லாது
வீதலோநிற்றல்வியப்பு.”

என்று கூறியுள்ளார், மேலும் உம்முடைய தாயார் உமக்குமாத்திரம் தாயாயிருந்தார்களென்று நினைக்கவேண்டாம், இவ்வூரிலுள்ள எல்லோருக்கும் தாயாயிருந்தாள், என்செய்வது? “இன்னுமோருழி காலமிருப்பினு மிறப்பதல்லாற் பின்னையிங்காவதுண்டோ?” என்றபடி எத்தனைகாலமிருக்கினும் ஒருகாலம் இறக்கவேண்டும், ஆகையால் இதுகுறித்துத் தங்கள் கவலையுறவேண்டாம் என்று இன்னும் இவ்வாரூண பலவித தேறுதல்களைச்சொல்லி அப்பிரபுஷிரிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு திரும்பினான். அப்போது கூடவிரூந்துகேட்ட அவனது சகோதரன் வீட்டிற்குவந்தவுடன் தமையனைநோக்கி அண்ணா, நானேமுதல் தங்களுதவியின்றி நானே இப்பெரியதனத்தொழிவைச் செய்யாட்டுவேன், இனித்தாங்கள் பயிர்த்தொழிலொன்றையே பார்த்துக்கொண்டு வரலாமென்றான். அதற்கவந்தமையன் சம்மதித்து, இவனையே தனியாய்ப் பெரியதனத்தொழிலுக்குரியவனாக்கினான். அப்படி இரண்டு நாள் கழிந்த உடன் அவ்வூரில் மற்றொரு குடியானவன் மனைவி தேகவியோகமாயினள். அவளும் வழக்கப்படியே பெரியதனக்காரனுக்குத் தெரிவித்தாள். உடனே அவ்வினைபவன் குடியானவன் வீட்டிற்குச் சென்று இறந்தவளுடைய புருடனைக்கண்டு, தன் தமையன் மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிய தேறுதல்களைப்போலச் சொல்ல எண்ணித் தன்னாற் குடியவரையில் ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தும் வாஸ்தவத்தில் தான் சாஸ்திர உணர்ச்சியில்லாதவனாகையாலும், சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை என்பதுபோலச் சொல்வதற்கும் பூரண ஞாபக சக்

நியில்லாதவனாகையாலும் அன்றையத்தினம் தன் தமையன்கூறிய சாஸ்திரயுத்தமான தக்க நியாயங்கள் ஒன்றும் ஞாபகத்தில் வராமல் “உம் முடைய தாயார் உமக்குமாத் திரம் தாயாயிருந்தார்களென்று நினைக்க வேண்டாம் இவ்வூரிலுள்ள எல்லோருக்கும் தாயாயிருந்தாள்.” என்று சொல்லிய ஒரு வாக்கியம்மாத் திரம் ஞாபகத்தில்வர, அந்த வாக்கியத்தி ல்தாயென்பதற்குப்பதிலாக மனைவியென்பதைச் சேர்த்துக்கொண்டு, ஐயா, உம்முடைய மனைவி உமக்குமாத் திரம் மனைவியாயிருந்தாளெ ன்று நினைக்கவேண்டாம் இவ்வூரிலுள்ள எல்லோருக்கும் மனைவியா யிருந்தாள், என்செய்வது என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு அக்கு டியானவன் அதிக கோபங்கொண்டு, அடாமூடா, சீதேவியேடு மு தேவி பிறந்ததுபோல, புத்திமாலாகிய உன்னுடைய தமையனேடு நீ எப்படி தோன்றினையோ? நீ சொல்லும் வாக்கியத்திற்கு இன்னபொரு ளென்று தெரிந்துகொள்ளாத உன்னைப்போல் மூடசிகாமணியை யான் இதுவரையில் பார்க்கவில்லை, என்முதத்தின்முன் நிற்காமல் இந்த கூடி ணமேபோய்விடு என்று அடித்துத் தூத்தினான். அப்படி அடிபட்டுக் கொண்டு பெருத்த அவமானத்துடன் திரும்பிய அவ்வினையவன் தன் தமையுனிடத்தில் வந்து நடந்த விருத்தாந்தங்களை ஒன்றும் மறை க்காமற்சொல்லி அம்மம்ம! இனி எனக்கு இத்தொழில் வேண்டாம், நான் வழக்கப்படி பயிர்த்தொழில் பார்க்கின்றேனென்றான். தமையன் அப்பா, நான் முன்னமே உன்னால் முடியாதென்று சொன்னேனே, கேளாது இவ்வாறெனக்கும் அவமானத்தை உண்டாக்கினையே என்று துக்கித்து, பழையபடியே பெரியதனத்தைத் தானேவகித்து, அந்த ம னைவியை இழந்தவனிடத்துப்போய் வெகுவித சமாதானங்கூறி அன்று முதல் பெரியதனத் தொழிலை முன்போல் நடத்திவந்தான்.

நானூவித ஜந்துக்கள் பாலின் குணகணங்களும்
அவற்றைக் குழந்தைகளுக்கு உபயோகிக்கும் விதமும்.

கழுதைப்பால் கொஞ்சம் ஏறக்குறைய முலைப்பாலுக்குச் சரியா னது. முலைப்பாலைப்போல கழுதைப்பாலில் மாமிசசத்து - வெண் ணெய் குறைவாகவும் உப்பு அதிகமாகவும் இருக்கும். ஆனால் பட்ட ணவாசத்தில் கழுதைப்பால் அகப்படுவது அதிக கஷ்டம். ஆட்டுப் பால் முலைப்பாலுக்குச் சமானமாயிருக்கும். ஆட்டின் முலைவிரிந்து பாலைக்குடித்த குழந்தைகள் அனேகம் வியாதியில்லாமல் நன்றாயிருக் கும். ஆட்டினிடத்தில் குழந்தையைக் கொண்டுபோய் முலைக்காம்பைக் குழந்தையின் வாயில்வைத்தால் குழந்தை தாயிடத்திலாவது தாதியி டத்திலாவது குடிப்பதுபோலக் குடித்து வயிறு நிரப்பிக்கொள்ளும். ஆனால் சாதாரணமாய்ப் பசுவின்பால் புகட்டிக் குழந்தையைவளர்ப்ப து இயற்கை. இந்தப் பசுவின்பாலில் மாமிசசத்து விசேஷமாயும்

தித்திப்பும் நீரும் குறைவாயும் இருக்கும். ஆகையால் குழந்தைகளுக்கூடப் பசுவின்பாலைக் கொடுக்கவேண்டியிருந்தால் அதில் கொஞ்சம் சர்க்கரைகலந்து தித்திப்பு அதிகமாகித் தண்ணீரும் சேர்த்துக் கொடுக்கவேண்டும். பாலில் அதிகமாய் நீரைச் சேர்க்கக்கூடாது. அப்படி பாலில் நீர் அதிகமாயிருந்தால் குழந்தைஇளைத்து நசித்துப் போம். ஆகையால் பசுவின்பாலை அடியில் சொல்லுகிற மாதிரி பாகம் செய்து குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டியது. அப்பட்டமான பசுவின்பால் இரண்டுபங்கு, வெந்நீர் ஒருபங்கு ஒன்றாய்ச்சேர்த்து அதில் கொஞ்சம் கற்கண்டு பொடிபோட்டால் அது முலைப்பாலுக்குச் சமானமாகும். குழந்தைக்கு இரண்டு மூன்று மாதமான பின் நீரைக் குறைத்து அப்பட்டமான பசுவின்பாலைச் சுவைவந்து அதில் கொஞ்சம் கற்கண்டு பொடிபோட்டுக் கொடுக்கலாம். கூடியவகையில் ஒரே பசுவின்பாலை உபயோகிக்கவேண்டியது. பல பசுக்களின் பாலைக் கலக்கக்கூடாது. பட்டண வாசத்தில் பசுக்களுக்கு நன்றாய்த் தீனிபோட்டுச் சுகியான இடத்தில் கட்டவேண்டும்.

கடலைக்காய்ப் பிண்ணாக்கையும் எள்ளுப் பிண்ணாக்கையும் தினனும் பசுவின் பால் குழந்தைகளுக்கு மந்தம் - பேதி இவைகளை உண்டாக்கும். பசுவின்பாலைப் பால்புட்டியில் வார்த்து வைத்தால் (Bottle feeding) குழந்தைகள் முலைப்பால் குடிப்பதுபோல் அதைக் குடிக்கும். ஆனால் பால் புட்டியில் கொஞ்சநேரம் இருப்பதினால் புளிப்பு ஏறும். ஆகையால் புளிப்பேறாமல் ஒரு புட்டி பாலுக்கு அரைப்பலம் கண்ணாம்பு தேட்டை சேர்க்கவேண்டியது.

இந்துக்களின் சங்கீத சாவ்திரம்.

(தொடர்ச்சி.)

நமது தேசத்தில் ஆதிகாலம் முதற்கொண்டே வாத்தியங்களைக் கொண்டு இசை மீட்டுவது ஐயக்கமாயிருந்தது. யாசுசெய்யும் காலங்களில் இரண்டு பிராமணர்கள் வீணையை மீட்டியும் ஒருவர் வாயினூற் பாடிக்கொண்டு மிருந்தாலல்லது பலனில்லை யென்று கொள்ளப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு மூன்று பிராமணர்கள் வாத்தியங்களில் இசை மீட்டியும், வாயினூற் பாடிக்கொண்டு மிருந்தால்தான் (தர்ம அர்த்த காம மோக்யம்) அறம்பொருளின்பம் வீடென்கிற நான்கு புருஷார்ந்தங்களைப் பெறலாமென் றெண்ணப்பட்டிருந்தது. பரமசிவனுக்கு மிகப் பிரியமான வாத்தியம் வீணைதான். நாரதர் சால்வதி தும்புரு முதலானவர்களும் யாழ் நறையடுத்த கானம் பண்ணினார்கள். திருமதுவையில் வீற்றிருக்கும் சோமசுந்தரக்கடவுள் செய்த திருவிளையாடல்களுக்குள்ளே விறகுவிற்ற படலத்தில் சிவபெருமான் ஒரு விறகுக் கட்டைத் தூக்கிக்கொண்டிவந்து அதை யிறக்கிவிட்டு நெருந்தி ன்ணைமீதமார்த்திளைப்பாறி இன்னிசை நொடுத்துப் பாடினதாயும்,

ஏமநாதன் என்னும் பெயருள்ள இசைவல்லாளனொருவன் பிறகு விற்ப வன் கோலங்கொண்ட சிவபிரானை சுருதி மடுத்தும் பாடும் நீர் யாரெ ன்று கேட்கத் தான் “பண்டருவிபஞ்சிபாணபத்திரனடிமை” என் று சொல்லவும் பாடினவிசையை மற்றொருகால் கேட்க விரும்புகிறே னென்று ஏமநாதன் கூற சுந்தரேசர்பாடினதாயும் அது அனைவர்க்கும் கர்ணனந்தத்தையும் நயத்தையும் உண்டாக்கிப் பெரும்வியப்பை விளை வித்ததாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இனி தாளம், பரதம் ஆகிய இவ்விரண்டையும்பற்றி ஒருவாறு கூறி முடிப்பது நலமெனத்தோன்றுகிறது. தாளமென்பது யானையை யடக்குவதற்குப்போகமான இரும்புத் துண்டென்று காத்தியாயன ரார் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு தாளம் என்பது கையைத் தட்டுவதால் காலத்தை நிர்ணயிக்கிறதென்று பொருள்படும்.

இசை யாரம்பமுதல் முடிசிறவரையில் தாளத்துக்கு ஆகாரபூத மாயுள்ள மாத்திரையின் ஏற்பாட்டிக்குட்பட்டு சந்தஸ்யையொத்து நடக்கும் அளவுக்கு லயம் என்றுபெயர். இது மூன்றுவிதமானது. அதாவது-விளம்பிதம், மத்தியம், துருதம். நாலு மாத்திரை யென்பது நிர்ணயமாக வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட அளவு. அதற்குக் குறைவா யிருப்பதில் லயம் தோன்றாது. காலம், கிரியம், மானம் (நிறுத்துதல்) இவை கலந்து உண்டாகும் செய்கைக்குத்தான் தாளமென்று சமஸ்கிருத சாஸ்திரங்களில் கூறியிருக்கிறது. கீதம், வாத்தியம், நிருத்தம் இவைகளெல்லாம் தாளத்தினற்றான் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பரதசாஸ்திரமாவது பிரமாவிலுல் பாரதரிஷிக்கு முதலில் கற் பிக்கப்பட்டுப் பரமேசுவரன் நிருத்தம் பண்ணுங் காலத்தில் அவர்க் கு எதிரில் தெரிவிக்கப்பட்டது. பிறகு சிவன் தன் சிஷ்யராகிய நந்தி கேசவருக்கு போதித்தார். பரதர் பிறகு நந்திகேசரிடந்திலிருந்து புருஷர்கள் அப்பியசிக்கும் தாண்டவம் என்னும் வித்தையைக்கற்று ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தார். ரிஷிகளால் மனிதர்களுக்கு கற்றுக்கொ டிக்கப்பட்டது. ருத்திரனூல் பார்வதி தேவிக்கு ஸ்திரீகள் அப்பியசிக் கும் பாகம் போதிக்கப்பட்டது. அந்த பாகத்திற்கு லாஸ்யம் என்று பெயர். தாண்டவம் என்பது ஆண்மையும் செளரியமுமுள்ளது. லா ஸ்யமென்பது மிருதாவும் நயமுமுள்ளது. பார்வதி தேவியானவள் வாணசுரன் பெண்ணாகிய உஷைக்குக் கற்பித்தான். லாஸ்யமானது உஷையினுல் துவாரகாவாசிகளான கோபிகளுக்குப் போதிக்கப் பட்டு அவர்களால் துவாரகைக்கு வெளியிலிருந்தவர்களுக்குக் கற்பிக் கப்பட்டுப் பின்னூல் எங்கும் பரவியற்று. இப்பரத சாஸ்திரம் நாட்டியம், நிருத்தம், நிருதம் என்று மூன்று பிரிவுடையது. இவைகளின் பே தங்களை விவரித்து அந்தந்த சாஸ்திரங்களிற் கண்டுக்கொள்ளலாம்.

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுக்குள்ளே ஆனாயகாயனார் என் பவர் வேயங்குமுலைக்கொண்டு வாசித்தபோது சராசரங்கள் யாவும் இயக்கமற்று அவ்வினிய ஓசை பென்னும் தேனையுண்டு தியங்கிய பிர

மாங்கள்போல் சலனமற்று நின்றுவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது, சங்கீதத்துக் குருகாத கன்னெஞ்சமுடையான் மாணிட இயல்புடையவனல்லென்றும் சகல துர்க்குணங்களுக்கும் அவன் மனம் இலேசாய் இணங்குமென்றும் இங்கிலாண்டு தேசத்தின் காளிநாசரென்று பெயர்பெற்ற ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் நாடகக்கவி கூறுகின்றனரென்றால் சங்கீதத்தின் பெருமையை இன்னும் என்னென்று வியப்பது!

அரசனும் அரசியும் சந்நியாசியும்.

கர்வபீடம் என்னும் ஒருதேசத்தில் தனியரசுபுரிந்துகொண்டு வந்த அரசனெருவன் செல்வச்செருக்கில் மூழ்கினவனாக இவ்வுலகத்தில் தான் எக்காலத்தும் ஜீவித்திருப்பான்போல நடந்துவந்தான். அவனுடைய மனைவியாகிய இராஜஸ்திரீயும் கணவனைப்போலவே அதுங்காரத்துக்கு ஓர் பெரும் பீடமாயிருந்தனர். ஆண்பின்னையாகிய அரசனை இறுமாப்பில் தலைசிறந்து மதிமயக்கக் கொண்டனென்றால், மடமையை ஓர்குணமாகக் கொண்ட பெண்பாலாகிய அவன் மனைவி அவ்வாறிருந்தன ளென்பதற்குக் காரணமும் வேண்டுமோ? “அரசனெவ்வழி அவ்வழிமுடிகள்.” என்னும் முதலொழிக்கிணங்க அவ்வூர்க்குடிகளும் தேசத்தின் அநித்தியத்தையும் செல்வத்தின் நிலையாமையையும் உலகவாழ்க்கையின் பொய்மையையும் முற்றும் அறியாத வராகி இறுமாந்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில் உலகவாழ்க்கையின் அநித்தியத்தை உள்ளபடியறிந்த ஒரு சந்நியாசி அவ்வூர் வழியாகப்போக நேரிட்டபோது அவ்வூர் அரசன் முதல் யாவரும் கொண்டிருந்த மதிமயக்கத்துக்காகப் பெருந்துக்கமடைந்து அவர்களுக்கு நன்னெறியைக்காட்டும் பொருட்டு அன்றிரவில் இராஜனுடைய அரண்மனைக்குள் ஒருவருக்கும் தெரியாது பிரவேசித்து ஓரிடத்தில் புலித்தோலைக் கீழேவிரித்து ஓர் கபாலத்தைப் பக்கத்தில் வைத்துப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார். இவரைக்கண்ட காலவாளிகள் - ஓய்! நீர் என் இங்குவந்து படுத்துக்கொண்டீர்? இதை என்ன என்று நினைத்தீர்? போம், போம் என்று அதட்டினார்கள். அதற்குச் சாந்தமாய் அவர் இதை ஒரு பொதுஸ்தானமான சத்திரம் என்று நினைத்து நான் வந்து படுத்துக்கொண்டேன் என்றார். அவர்கள் இதைக்கேட்டுக் கலகலவென்று நகைத்து, ஓய் கண்ணிலாப்பாவி, இது இராஜன் அரண்மனையல்லவா? இதைவிட்டு உடனே ஓடிப்போம் என்றார்கள். இந்தப்படி அவர்கள் அதட்டிக்கொண்டிருக்கையில் தன்சமன அறைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் இராஜஸ்திரீ அவ்வாறு நின்று நடந்தவருந்தாந்ததைக்கேட்டு சந்நியாசியைப் பார்த்து பளா! பளா! என்று! என்று! சந்நியாசியே, இதைநீர் ஒரு சத்திரமென்று நினைத்தது என்னமதியோ? என்றனர். அதைக்கேட்ட சந்நியாசி - அம்மே! இந்த அரண்மனை யாருடையது? என்றார். அதற்கு அவன் - இது இராஜாதி ராஜராகிய என் பர்த்தாவுடையது என்றனர். உண்பர்த்தாவுக்குமுன் இவ்வரண்மனையில் ஜீவித்திருந்தவர் யாவர்? என்று சந்நியாசி கேட்டார். அதற்கு அவன் - உண்பர்த்தாவுக்குமுன் அவர்பிதா இந்நிலிருந்தார் என்றான். அதைக்கேட்ட சந்நியாசி - அவருக்குமுன் இந்நிலிருந்தவர்யாவர்? என்றார். அதற்கு அவன் - அவருக்குப்பிதா இருந்தார் என்றான். அதற்குச்சந்நியாசி - அதற்குமுன் இந்த அரண்மனை யாருடையது? என்றார். அதற்கு அவன் - இது ஒரு வேற்றரசனுடையது, அவனை யுத்தத்தில்வென்று இதையும் இத்தேசத்தையும் அவர் கைப்பற்றிக்கொண்டனர் என்றான். இதைக்கேட்டு சந்நியாசி-அத

ற்குமுன் இதில் யாரிருந்தது? இது யாருடையது? என்றார். இவ்வினாக்களைக் கேட்டுமெனம் சகியாதவனாகி இராஜஸ்திரீ அதற்குமுன் அவனப்பன் அதற்கு முன் அவனப்பன் என்று பத்துதடவை வாயில் ஈ துழையாதபடி பரபரவென்று சொல்லி முடித்தான். சந்நியாசி-அம்மே, உனக்குப்பிறகு இம்மாளிகையிலிருப்ப வர்யாவர்? என்றார். அதற்கு அவன்-என்புத்திரன், என்பெளத்திரன் முதலானவ ர்கள் என்றான். சந்நியாசி-அம்மா, சுமார் ஆயிரவருஷகாலமாய் இதைக்கையாண் டு இதில் இத்தனை பெயர் குடியிருந்தார்கள், இன்னும் இதில் எத்தனையோபெ யர் குடியிருக்கப் போகிறார்கள், இத்தனைபெயருக்கும் பொதுவான வாசஸ்தலமா யிருக்கும் இவ்விடத்தைச் சத்திரமென்று கூறாதவேறென்னென்று கூறலாம் என்றார். இவர்களிர்த்தப்படி பேசிக்கொண்டிருந்ததை அடுத்த அறையிலிருந்த அரசன் கேட்டுக்கொண்டிருந்து அவ்விடத்துக்கு வந்து அச்சந்நியாசியைப் பார்த்து அவர்கையிலிருந்த மண்டை ஒட்டைச்சுட்டி இதை என்வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்? என்றான். துறவிக்கு வேந்தன் தரும்பாகையால் சிறிதும் மஞ்சாமல் சந்நியாசி அரசனினோக்கி ஐயா, நான் மயானத்தின் வழியாக வருகையில் இக் கபாலத்தைக் கண்டபோது இது மஹாராஜனாகிய உன்னையொத்த ஒரு பிரபு வினுடைய கபாலமோ? அல்லது உன்னையொத்த ஒரு ஏழையின் கபாலமோ? என்கிற சந்தேகம் பிறந்தபடியால் அதை அவகாசமாய்ப் பரீட்சித்துப் பார்ப்பதற்காக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்று சொல்லி அவ்வரசனும் பட்டவர்த்தினியும் சீர்பட வேண்டுமென்று உள்ளத்திற்கருகி அவர்களைநோக்கினார். உயிரிங்கியபிறகு அரசனும் ஏழையும் ஒருபடித்தாய் விடுகின்றன ரேயன்றி எவ்வளவும் வித்தியாசம் தோன்றவில்லையல்லவா என்று நினைத்துஉடனே அவ்வரசனும் அவன்மனைவியும் சந்நியாசியின் வார்த்தைகளினாலும் அவர் கிருபா நோக்கத்தினாலும் ஞானோதயம்பெற்று அவரை நமஸ்கரித்து அவருக்கு வேண்டிய உபசாரத்தைச் செய்து அன்றுமுதல் உலகவாழ்க்கையின் அசித்தியத்தையும் யாக்கை-செல்வம் முதலியவற்றின் நிலையாமையையும் உணர்ந்து சாத்மீக குணமுடையவரானார்கள். நாளாவர்த்தியில் அவ்வூர்க் குடிகளும் அவ்நவமே ஒழுக்கத்திற் சிறந்தார்கள். நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம் பெற்றஇச்சந்நியாசியின் நல்வருகையால், கர்வபீடம் என்னும் பெயர் பெற்றிருந்த அவ்வூர் சாத்மீகபீடம் என்னும் பெயரைக்கொஞ்சநாளில் வகிக்கப்பெற்றது.

“புனர்ந்த பாவமெலாம் பரிபூரண
முணர்ந்த ஞானி விழிபடவோமே.”

என்னும் பிரமாணத்துக்கு இந்நகரே உதாரணமாயிற்று.

ச ம ா ச் ச ா ர ம் .

பீரங்கி கடுவதற்கான ஓர் நூதன முகாந்தாம்.—யின்சாரத்தின் உதவியால் ஓர்வித பீரங்கி உண்டாயிருக்கிறது. அதற்கு ஒருமுறை ரூண்டுபோட்டு கெட்டனைசெய்தவிட்டால் போதுமானது. பிறகு 35,000 தடவை அதுவே சுட்டுக்கொண்டிருக்கிறதாம். அடிக்கடி கெட்டனைசெய்ய ஆள் சம்பாதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை போலும்! முற்காலத்தில் முப்பது நாற்பதுவருஷகாலம் வரையில் ஜெயாபஜெயம் தெரியாமல் சண்டை நடந்துகொண்டுவந்தன. இப்போதோ இரண்டொரு நாளைக்குள்ளே ஜெயாபஜெயம் தெரிந்துவிடுகிறது. இதற்குக் காரணம் இப்போது பீரங்கி வெடிமருந்து கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருப்பதேயாம். அதினால் யுத்தங்களின் முடிவைச் சீக்கிரத்தில் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியதாயிருக்கிறது.

குஷ்ட்டரோகிகளுக்குத் தரும வைத்தியசாலை.—சிகழ்ந்த 1881 (ஐ)த்திய ஜனசங்கியைக் கணக்குப்படி இந்தியாவிலே ஆங்கிலேய அரசுக்குப்பெட்ட பிர தேசங்களிலுள்ள குஷ்ட்டரோகிகள் 1,31,618 பெயர் இருக்கிறார்களென்றும் அவர்களுள் ஆண்பாலார் 98,982 பெயரென்றும் பெண்பாலார் 32,636 பெ யரென்றும் தெரியவருகிறபடியால், நமது கவர்னர் ஜனரலவர்கள் கணவைத் திய சாலையைக் கவர்ன்மெண்டார் ஏற்படுத்தியதுபோலவே குஷ்ட்டரோகிகளு க்கு ஓர் தருமவைத்தியசாலை ஏற்படுத்தவேண்டியதென்றும், அப்பினியாளி களைக் கூடியவரையில் தேசவுபாதியின்றி வைத்திருப்பதற்கான சிகிச்சை அவ் வவ்விடத்திய கவர்ன்மெண்டார் அவர்களுக்கென்று பிரத்தியேகமாய் ஏற்ப டித்தும் வைத்தியசாலையில் செய்து வரவேண்டியதென்றும், மற்றப் பினியா ளிகளுடன் அவர்களைக் கலக்கவொட்டாமல் பிரத்தியேகமாய் வைத்திருக்க வேண்டியதென்றும் தீர்மானித்திருப்பதைக் கேட்க யாம் அதிக சந்துஷ்ட்டி யடைகின்றோம்.

ஒட்டகப் பட்சிகளின் ரோஷம்.—ஐரோப்பா காண்டத்திலுள்ள பிரான் ஸ் தேசத்திலிருக்கும் மார்ஸேல்ஸ் என்னும் பட்டணத்திலே ஆஸ்ட்டிரிச் என்னும் ஒட்டகப்பட்சிகளைச் சிலர் பந்தயத்துக்கு விட்டார்கள். அத்தரு ணத்தில் அந்தப் பட்சிகளில் ஒன்று தோல்வியடையவேண்டுமென்று கருதி அங்கிருந்த ஒருவன் அதன் சிறகுகள் சிலவற்றைக் கத்தரித்துவிட்டான். அவன் அந்தப்படி செய்தது அதற்கு எவ்வளவும் நோயைத் தராதிருந்தும் அது தான் பந்தயத்தில் ஜெயமடைவதற்குப் பெருத்த இடையூறென்பதை யுணர்ந்து மஹா ரோஷங்கொண்டு அதிக கோபத்துடன் அவனைத் தூத்திக் தூத்தி உதைத்துக் குத்திக் கொன்றது. இப்படிப்பட்ட பட்சிகளுக்கே இவ்வளவு ரோஷமிருக்குமானால் கல்விச் சாலைகளில் கல்வி பயின்றவரும் வித்தியார்த்திகள் கல்வியிலே தம்மிலும் சிறந்த மாணுக்கர்களைக்கண்டு எவ்வ ளவு ரோஷம் உடையவர்களாய் இருக்கவேண்டும்!

அவியாந்தீ அவிந்த விசித்தீயம்.—கல்கத்தா நகரவிசாரணை சங்கத்தைச் சேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்களுளே குடிசளின் சுகாதாரத்துக்கு ஏற்ற காரி யங்களைச்செய்யும் உத்தியோகஸ்தராகிய ஸிம்ஸன் துறையவர்கள் அடியிற் க ண்டபடி எழுதுகிறாரம்:— சில மாதங்களுக்குமுன் ஷாம்புகர் என்னும் ஊரி ல் ஒரு குளத்தைத் துற்றுவிட வேண்டியதா யிருந்தது. அதைத் துற்றபின் அவ்வுரிவிலிருந்த ஓர் எளிய கிழவி அங்கு ஒரு நெருக்கமான குடிசை கட்டிக் கொண்டாள். முதல்நாள் அதற்குள் அவள் அடுப்பு மூட்டியபோது வைத்த விற்றகு அவியாமல் எரிந்த வண்ணமாகவே இருந்தது. அவள் அதிக ஏழையாத லால் விற்றகு வாங்கத் தான் சக்தியற்றிருப்பதைக் கடவுள் கண்டிதனக்கு அநுக் கிரகித்ததாக நம்பி அந்த அடுப்பிலேயேமறநாள் சமையல் செய்துகொண்டாள். முதல்நாள் தான் வைத்த விற்றகு அப்படியே எட்டுநாள் வரையில் எரிந்துகொ ண்டே யிருந்தது. இந்த அற்புதத்தை அவள் அக்கம் பக்கத்திலிருந்த யாவ ருக்கும் அறிவிக்கவே அந்தசங்கதி ஊர்முழுதும் பரவியது. சுற்றப் பக்கங்க ளிலிருந்த கிராமங்களிலிருந்து ஆயிரங் கணக்காக ஜனங்கள் திரண்டார்கள். அக்கிழவி தலையொன்றுக்கு அனாகாச வாங்கிக்கொண்டு தினம் பத்து ரூபாய் வரையில் சம்பாதித்து வந்தாள். இப்படி யிருக்க ஒரு டாக்டர் வந்து அந்த வி சித்திரத்தைப் பார்த்தார். அந்த குடிசைக்குள் வெளிக்காற்று பிரவேசிக்க இ டமில்லாதிருந்தபடியால் ஒருவிதவாயுவு அதில் நிறைந்து அக்கினியை ஊட் டிவளர்க்கிறதென்று யூகித்து அந்தக்குடிசைக்குச் சுற்றிலும் பள்ளந்தோண்டி விடவே அடுப்பு பொட்டென்று அவிந்துபோய் விட்டது. கிழவி மிகவும் மனவருத்தமடைந்ததன். உண்மை விளங்கியதென்று பலரும் சந்தோஷங் கொண்டாரேனும் கிழவியின் வருமானம் குறைந்ததே யென்று அனேகர் துக் கித்தார்கள்.